

ஈழத்து இலக்கிய தரிசனம்

கலாநிதி துரை. மனோகரன்

ஈழத்து இலக்கிய தரிசனம்

10563. J.C.

கலாநிதி துரை. மனோகரன்

மேலாதிக்கம்
மேலாதிக்கம்

தலைப்பு : ஈழத்து இலக்கிய தரிசனம்
ஆசிரியர் : கலாநிதி துரை. மனோகரன்
உரிமை : ஆசிரியருக்கே
முதற்பதிப்பு : டிசம்பர் 2004
அச்சுப்பதிப்பு : வர்தா பதிப்பகம்
விலை : ரூபா 200/-

Title : Iattu Ilakkiya Tharisanam
(Collection of essays on Sri Lankan
Tamil Literature)

Author : Dr. Thurai Manoharan

Copyright : Author

First Edition : December 2004

Printed at : Vardha Printers & Publication
85 C, Pitunugama,
Muruthagahamula-20526
web: www.vardhapub.8m.com
email: vardhapublication@gmail.com
ahziaulhaq@gmail.com
T.Phone: 0777-860260

Price : Rs. 200/-

படையல்
அன்புமகள்
நவீனஞ்சுக் கு

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு, இலக்கியத் திறனாய்வு முதலான துறைகளில் எனக்கு இயல்பாகவே ஆர்வம் உள்ளது. அத்தகைய ஆர்வத்தின் வெளிப்பாடுகளாகவே எனது நூல்களும் கட்டுரைகளும் அமைந்து வருகின்றன. அவ்வகையில், ஈழத்து இலக்கியங்கள் தொடர்பாக நான் அவ்வப்போது எழுதிய கட்டுரைகள் சிலவற்றைத் தொகுத்து, ஈழத்து இலக்கிய தரிசனம் என்ற பெயரில் நூலாகத் தருவதில் மிகவும் மகிழ்வு கொள்கிறேன். இதேபோன்று, மேலும் பல ஈழத்து இலக்கியங்கள் பற்றிய கட்டுரைகளை நூல் வடிவிற்குக் கொணர விரும்புகிறேன்.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் மீதான எனது ஆர்வமும், அக்கறையும் இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி என்னும் நூல் உருவாவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தன. அந்த நூல் மேலும் விரிவான முறையில் வெளிவரவுள்ளது. அதேவேளை, ஈழத்து இலக்கியங்களைத் தனித்தனியாகவும் வாசகர் முன் அறிமுகப்படுத்தவேண்டும் என்ற ஆவல் நிறையவே எனக்குண்டு. அதன் ஒரு பிரதிபலிப்பே இந்நூலாகும்.

இந்நூலின் முதற் கட்டுரை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் ஒரு பொதுப்பார்வை என்பதாக அமைந்துள்ளது. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய பொதுநோக்கொன்றை இக்கட்டுரை வழங்கும் என எதிர்பார்க்கலாம். யாழ்ப்பாண மன்னர் காலத்தின் குறிப்பிடத்தக்க கவிஞர்களுள் ஒருவராக

விளங்கிய அரசகேசரியின் இரகுவம்மிசம் பற்றியதாக ஒரு கட்டுரை விளங்குகிறது. அரசகேசரி தமது நூலுக்கு இரகுவம்மிசம் என்ற பெயரையே பயன்படுத்தியுள்ளமையால், இக்கட்டுரையிலும் அதே பெயரே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பள்ளு இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஈழமும் தனது பங்களிப்பைச் செய்துள்ளது. இவ்வகையில், யாழ்ப்பாண மன்னர் காலம் முதல் ஒல்லாந்தர் காலம் வரை ஈழத்தில் தோன்றிய நான்கு பள்ளு நூல்கள் பற்றி ஈழத்தில் பள்ளு நூல்கள் என்னும் கட்டுரை எடுத்தியம்புகின்றது. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்தில் தோன்றிய காதல் இலக்கியம் தொடர்பானதாக வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் பற்றிய பதினேழாம் நூற்றாண்டு இலக்கியம் என்ற கட்டுரை விளங்குகின்றது. ஒல்லாந்தர் காலத்தின் சிறந்த இலக்கியவாதிகளுள் ஒருவராக விளங்கியவர் வரதபண்டிதர். அவரது இலக்கிய, சமய சம்பந்தமான நூல்களை நோக்குவதாக இந்நூலில் ஒரு கட்டுரை இடம்பெறுகின்றது. ஈழத்தில் தனித்துவமான தூது இலக்கியங்கள் சில தோன்றியுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று இணுவை சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றிய பஞ்சவன்னத்தூது என்பதாகும். இவ்விலக்கியம் பற்றிய கட்டுரையும் இந்நூலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர், யாழ்ப்பாணம் பதுறுத்தீன் புலவர் ஆகியோர் பற்றியதாக இரு பெரும் புலவர்கள் என்ற கட்டுரை இடம்பெற்றுள்ளது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகளுள் ஒருவரான சம்பந்தனின் சிறுகதைகள் பற்றிய ஒரு கட்டுரையும் மலையகத்தின் இரு சிறுகதைகள் என்ற கட்டுரையும் நூலில் இடம்பெறுகின்றன.

இந்நூலில் இடம்பெறும் கட்டுரைகள் யாழ்ப்பாண மன்னர் காலம் முதல் இருபதாம் நூற்றாண்டு வரையிலான சில ஈழத்து இலக்கியங்கள் பற்றிய பார்வைகளாக அமைந்துள்ளன. ஈழத்து இலக்கியம் பற்றிய ஒரு வெட்டுமுகத்தோற்றத்தை இந்நூல் வாசகருக்கு அளிக்கும் என எதிர்பார்க்கலாம். ஈழத்து இலக்கியம் பற்றிப் பயில்வார்க்கும், பொதுவாசகருக்கும் இந்நூல் பயன்படும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள கட்டுரைகளை வெளியிட்ட பல்வேறு இதழ்களின் ஆசிரியர்களுக்கு நான் நன்றியுடையேன். இந்நூலின் அச்சுப்பிழைகளைத் திருத்துவதில் உதவிய எனது மாணவர்களான லறீனா ஏ. ஹக் பீ.ஏ சிறப்பு, செ. சுதர்சன் ஆகியோருக்கு எனது நன்றி உரியது. இந்நூல் வெளிவருவதில் வழக்கம் போலவே உற்சாகமுட்டிய மனைவி கனகாம்பிகைக்கும் இதயம் கலந்த நன்றி.

இந்நூலை அழகிய முறையில் பிரசுரித்து உதவிய வர்தா பதிப்பகத்தின் உரிமையாளர் ஷியாவுல் ஹக்குக்கும் எனது இனிய நன்றி உரியது. இந்நூலைக் கண்திறந்தும், மனம் திறந்தும் வாசிக்கப்போகும் இனிய வாசகர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவிப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

துரை. மனோகரன்

தமிழ்த்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,
பேராதனை, இலங்கை.
10.12.2004

உள்ளுறை

முன்னுரை

iv

1. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம்:
ஒரு பொதுப் பார்வை 1
2. அரசகேசரியின் இரகுவம்மிசம் 16
3. ஈழத்துப் பள்ள நூல்கள் 30
4. வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் பற்றிய பதினேழாம்
நூற்றாண்டு இலக்கியம் 46
5. வரதபண்டிதரின் இலக்கிய சமய நூல்கள் 56
6. இணுவை சின்னத்தம்பிப் புலவரின்
பஞ்சவன்னத்தூது: ஒரு நோக்கு 65
7. இரு பெரும் புலவர்கள் 81
8. சம்பந்தனின் சிறுகதைகள்: ஒரு நோக்கு 90
9. மலையகத்தின் இரு சிறுகதைகள் 100

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் ஒரு பொதுப்பார்வை

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் பொதுவாகத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியோடு இணைந்து காணப்படும் அதேவேளை, தனித்துவம் மிக்கதாகவும் விளங்குகின்றது. இந்நாட்டின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டுப் பின்னணியில் பல்வேறு தனித்துவ அம்சங்களைக் கொண்டதாக இதன் இலக்கிய வரலாறு காணப்படுகின்றது. அதேவேளை, பொதுத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினின்றும் வேறுபடுத்தி நோக்க இயலாத முக்கியத்துவத்தினையும் இது கொண்டிருக்கின்றது.

ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியோடு இணைந்தும், தனித்துவம் மிக்கதாகவும் விளங்கும் அதேவேளை, சில சிக்கல்களையும் உணர்த்தி நிற்கின்றது. குறிப்பாக, சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் ஈழத்துப் பூதன்தேவனார் காலம் முதல் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம் வரையிலான ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு தெளிவின்றிக் காணப்படுகின்றது. ஈழத்துப் பூதன்தேவனார் ஈழத்தவர்தானா என்ற சர்ச்சை முதல் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம்வரைக்கும் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி எத்தகையதாக இருந்தது என்ற பிரச்சினை வரையில் சிக்கல் நிறைந்ததாகவே ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு காணப்படுகின்றது.

தமிழ்நாட்டினையடுத்து மிக நீண்ட காலமாகத் தமிழர்கள் வாழ்ந்து வரும் நாடாக ஈழம் விளங்குகின்றது. சங்க காலத்து இலக்கியவாதிகளில் ஒருவராக விளங்கிய ஈழத்துப் பூதன்தேவனார், பூதன்தேவனார், மதுரை ஈழத்துப் பூதன்தேவனார் என்ற பெயர்களிலும் குறிப்பிடப் படுகின்றார். ஈழத்துப் பூதன்தேவனார் என்பது, அவர் ஈழத்தைச் சார்ந்தவராதல் வேண்டும் என்பதனையும், மதுரை ஈழத்துப் பூதன்தேவனார் என்பது, அவர் ஈழத்தினின்றும் மதுரைக்குச் சென்று வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும் என்பதையும் உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலாம்.

ஈழத்துப் பூதன்தேவனாரின் ஏழு செய்யுள்கள் சங்க இலக்கியத் தொகுப்புகளில் இடம் பெற்றுள்ளன. அகநானூறு (88,231,307), குறுந்தொகை (189,343,360), நற்றிணை (366) ஆகிய தொகுப்புகளில் அடங்கியுள்ள ஈழத்துப் பூதன்தேவனாரின் செய்யுள்கள், அவரது கவியாற்றலை உணர்த்துவனவாக விளங்குகின்றன. இவரது செய்யுள்களில் ஈழத்தைப் பற்றிய குறிப்புகள் எவையும் இடம் பெறவில்லை.

ஈழத்துப் பூதன்தேவனாரின் இலக்கியப்பணி தமிழ் நாட்டிலேயே இடம்பெற்றமையால், ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் தொடர்நிலை பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஈழத்திலிருந்து இத்தகைய புலவர்கள் செயற்பட்டிருப்பின், ஈழத்துக்கென நீண்டகால இலக்கிய வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கும். ஆயினும், தமிழ்நாட்டினைப் போன்று ஈழத்தின் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில், ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம் வரையும் தனியான ஆட்சி

முறை நிலவாததால், ஈழத்து இலக்கியவாதிகளிற்கு கணிசமானோர் ஈழத்துப் பூதன்தேவனாரைப் போன்று தமிழ் நாட்டின்பாற் கவர்ச்சி கொண்டிருந்திருப்பர். ஆயினும், பூதன்தேவனார் காலம் முதல், யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம் வரை ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கிய உணர்வு அற்றுப்போய்விடவில்லை என்பதற்கு கல்வெட்டுகள் மூலம் உதிரியாகக் கிடைத்துள்ள சில தமிழ்ச் செய்யுள்கள் சான்று பகர்கின்றன. அதேவேளை, ஏட்டிலக்கிய முயற்சிகளும் நிச்சயம் இடம்பெற்றிருக்கும். ஆனால், பேணுவாரற்று அவை அழிந்திருக்கலாம்.

பாண்டிய நாட்டைச் சார்ந்த பிராமணப் படைத்தலைவரின் பரம்பரையினர் என்று கூறப்படும் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் யாழ்ப்பாணத்தில் அரசமைத்து ஆளத் தொடங்கிய காலம் முதலே (கி.பி.1284-1621) ஈழத்தில் தொடர்ச்சியான தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி சாத்தியமாயிற்று. யாழ்ப்பாண அரசின் காலம் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் மிக முக்கிய காலகட்டமாகும். தமிழருக்கென ஓர் அரசு தோன்றியதன் பயனாக, இலக்கிய ரீதியான முயற்சிகளோடு, வரலாற்று ரீதியான அம்சங்களையும், சோதிடம், வைத்தியம் தொடர்பான விடயங்களையும் தொகுக்கும் ஆர்வமும் தொடங்குவதைக் காணலாம். இரகுவம்மிசம் முதலான உயர்நிலை இலக்கியங்களோடு, கதிரைமலைப் பள்ளு என்ற பொதுமக்கள் சார்பு இலக்கியமும் தோன்றியுள்ளது. சிலப்பதிகாரக் கதையை அடிப்படையாகக் கொண்ட, காவியமாகக் கண்ணகி வழக்குரை இயற்றப்பட்டது. அரசு

சார்பு கொண்ட இலக்கியமாகப் பரராசசேகரனுலா அமைந்தது.

யாழ்ப்பாண அரசு தோன்றிய காலம் முதலாக ஈழத்துத் தமிழரிடம் வரலாற்றுணர்வு முளைவிடத் தொடங்குவதை வையா பாடல், கைலாயமாலை, கோணேசர் கல் வெட்டு முதலானவை இனங் காட்டுகின்றன. தக்ஷிணகைலாசபுராணம், சமயவழிநின்று வரலாற்றுணர்வை வெளிப்படுத்தும் தலபுராணமாக விளங்குகின்றது. இன்னொரு தலபுராணமாகத் திருக்கரைசைப் புராணம் அமைந்துள்ளது.

அக்கால கட்டத்தில் எழுந்த சோதிட, வைத்திய நூல்கள், அத்துறைகளிலும் யாழ்ப்பாணத்து மன்னர்கள் கொண்டிருந்த ஆர்வத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன. ஈழத்தில் தோன்றிய முதல் தமிழ் நூலாக 1310இல் தம்பதேனிய மன்னன் நான்காம் பராக்கிரமபாகுவின் அவைக்களப் புலவராக விளங்கிய தேனுவரைப் பெருமாள் என்னும் போசராச பண்டிதரால் அரங்கேற்றப்பட்ட சரசோதிமாலை என்ற சோதிடநூலை விளங்குகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தரசர்கள் காலத்தில் சிங்கைச் செகராசசேகரன் என்ற மன்னனால் ஆக்குவிக்கப்பட்டதெனச் செகராசசேகரமாலை என்ற சோதிட நூல் குறிக்கப்படுகின்றது. வைத்திய நூல்களாகச் செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் ஆகியவை விளங்குகின்றன.

யாழ்ப்பாண அரசின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து, போர்த்துக்கேயர் ஆட்சி (கி.பி.1621-1658) யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்பெற்றது. பின்னர், ஒல்லாந்தர் கி.பி. 1658இல் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றி, 138 ஆண்டுகள் ஆட்சி

புரிந்தனர். வெவ்வேறு ஐரோப்பிய நாடுகளைச் சார்ந்த இவ்விரு சாராரும் ஈழத்தை ஆட்சி செய்த காலத்தில் கத்தோலிக்க மதமும், புரொட்டஸ்தாந்து மதமும் இந்நாட்டில் அறிமுகமாயின. இவர்களது வருகை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் புதிய வளத்தை ஏற்படுத்தியது. சமயக் கொள்கையைப் பொறுத் தவரையில், போர்த்துக்கேயர் அதிதீவிரமானவர்களாக விளங்கினர். ஒல்லாந்தரிடம் ஓரளவு சமயப்பொறை காணப்பட்டது. கத்தோலிக்கரும், புரொட்டஸ்தாந்தரும் ஈழத்தில் தமது சமயங்களைப் பரப்ப முயற்சிகள் மேற்கொண்டபோது, அடிநிலை மக்கள் தொடர்பான இலக்கிய வடிவங்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தனர். பள்ளு, அம்மானை, குறவஞ்சி முதலான பொதுமக்கள் சார்பு இலக்கிய முயற்சிகள் இடம் பெற்றன. ஞானப்பள்ளு, சந்தியாகுமாயோர் அம்மானை (அர்ச்சயாகப்பர் அம்மானை) முதலியன போர்த்துக்கேயர் காலத்திலும், திருச்செல்வர் அம்மானை, மருதப்பக் குறவஞ்சி போன்றன ஒல்லாந்தர் காலத்திலும் தோன்றின. அதேவேளை, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராகக் கூறப்படும் லோறன்கப் புலவர், பொதுமக்கள் பாடிப் பயன்பெறும் வகையிற் கிறிஸ்தவ கீதங்களை இயற்றி, மக்கள் மத்தியிற் பரப்பினார். மேலும், கிறிஸ்தவ மதச்சார்பு கொண்ட நாடகங்களை எழுதி, கலை இலக்கியப் பணிபுரிந்தார். மரபுவழி இலக்கியங்கள் வாயிலாகவும் கிறிஸ்தவர்களின் இலக்கியச் சேவை அக்கால கட்டத்தில் அமைந்திருந்தது. பூலோகசிங்க முதலியார் எழுதிய திருச்செல்வர் காவியம் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்க மரபு இலக்கியமாகும்.

சைவச் சார்பு கொண்ட நூல்களைப் பொறுத்தவரை, போர்த்துக்கேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் தோன்றிய நூல்களாக இனங்காட்டத்தக்கவை இன்று எவையும் இல்லை. ஆயினும், ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்தில் சமயப்பொறை ஓரளவேனும் காணப்பட்டமையால், கணிசமான சைவச்சார்பு நூல்கள் அக்காலகட்டத்தில் எழுந்தன. வரத பண்டிதர் பாடிய சிவராத்திரி புராணம், ஏகாதசிப் புராணம், பிள்ளையார் கதை, நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றிய கல்வளையந்தாதி, மறைசையந்தாதி, கணபதி ஐயராற் செய்யப்பட்ட வட்டுக்கோட்டைப் பிட்டியம்பதிப் பத்திரகாளியம்மை துதி, மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர் இயற்றிய புலியூரந்தாதி போன்றவை இத்தகையவை. அதேவேளை, சமயச்சார்பு கொண்ட இலக்கிய நூல்களும் கணிசமான அளவு ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்தில் எழுதப்பட்டன. வரத பண்டிதரின் குருநாதசுவாமி கிள்ளைவிடுதூது, வீரக்கோன் முதலியின் வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல், நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் பறாளை விநாயகர் பள்ளு, இணுவைச் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் பஞ்சவன்னத் தூது முதலானவை இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கவை. நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவரால் இயற்றப்பட்ட கரவைவேலன் கோவை இலக்கிய வரலாற்று முக்கியத்துவம் பொருந்தியதாகும். இது பற்றிக் குறிப்பிடும் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி,

“ஒல்லாந்தர் ஆட்சியின் கீழ் முதலியாராகக் கடமையாற்றிய கரவெட்டி எனும் கிராமத்தைச் சேர்ந்த வேலாயுத முதலியார் பற்றிய இந்நூல்

உள்ளூர்ப் பிரபுத்துவப் பரம்பரை பற்றித் தோன்றிய முதல் ஈழத்து நூலாகும். சமயச் சார்பற்ற தேசிய நிலை நின்ற இலக்கியத்தின் கால்கோளாக இந்நூலினைக் கொள்ளல் வேண்டும்”

என்று கூறுகின்றார். கரவைவேலன் கோவைக்குப் பின் ஒல்லாந்தர் காலத்து இறுதியில் எழுதப்பட்ட மாவை சின்னக்குட்டிப் புலவரின் தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளும் உள்ளூர்ப் பிரபுத்துவ பரம்பரையைச் சேர்ந்த ஒருவரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்ட இலக்கியமாகும்.

இவை தவிர, அமுதாசிரம் என்ற விஷ வைத்திய நூல், சந்தான தீபிகை எனும் சோதிட நூல் போன்றவையும் ஒல்லாந்தர் ஆட்சி புரிந்த காலகட்டத்தில் தோன்றின. 1667ஆம் ஆண்டிலேயே முதன் முதல் ஈழத்தில் வாக்கிய பஞ்சாங்கம் எழுதி வெளியிடப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின் கீழ் அமைந்த பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு, தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையிலும், ஈழநாட்டைப் பொறுத்தவரையிலும் மிக முக்கியமான காலகட்டமாக விளங்குகின்றது. அச்சுயந்திரம் பதினாறாம் நூற்றாண்டிலேயே தமிழுக்கு அறிமுகமாயிருப்பினும், அதன் பெரும் பயன் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்தே சுதேசிகருக்குக் கிடைக்கத் தொடங்கியது. அதேவேளை, பொதுமக்களை மையமாகக் கொண்டு எழுதும் போக்கும் வளரத் தொடங்கியது. பதினாறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பொதுமக்களை மையமாகக் கொண்டே மேனாட்டுக்

கிறிஸ்தவ அறிஞர்களது முயற்சிகள் அமைந்திருப்பினும், அவற்றைப் பெரும்பாலும் தமது மதமாற்ற முயற்சிகளுக்குத் துணையாகவே அவர்கள் கொண்டனர்.

இந்நிலையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஆறுமுகநாவலர்(1822-1879) பிரக்ஞபூர்வமாகப் பொதுமக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகத் தமது அனைத்து முயற்சிகளையும் ஆக்கிக்கொண்டார். பொதுமக்கள் நிலைப்பட்ட அவரது எழுத்து முயற்சிகளின் வாயிலாக, அவரது கரங்களில் தமிழ்மொழி எளிமை பெறத் தொடங்கியது. அதேவேளை, முதன்முதலாக ஆங்கிலத்தில் அமைந்தது போலக் குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி, தமிழ்மொழியைக் கட்புலனுக்கு ஏற்றதொரு கருவியாக ஆக்கினார். உரைநடை வாயிலாகவே காலத்துக்கேற்ற கருத்துகளைக் கூறமுடியும் என்று கருதிய நாவலர், அதற்கேற்ற வகையிலேயே தமது முயற்சிகளை முடுக்கி, “வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்” ஆக விளங்கினார். அத்தோடு, தாம் வழங்க விரும்பிய நவீன கல்விப் பணிக்கு ஏற்பப் பாடப் புத்தகங்களை எழுதும் முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டார். இவற்றோடு, பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைப் பதிப்பிக்கும் பணிகளிலும் முனைந்திருந்தார். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு நாவலரின் சகாப்தம் என்று கூறத்தக்கதாக அவரது பன்முகப்பட்ட பணிகள் அமைந்து, ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு சாதனையாளராக அவரை ஆக்கிவிட்டன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நூல் பதிப்புத் துறையில் பலவகைகளில் முன்னோடியாக

விளங்கிய சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் பணிகளும் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கன. மூலபாடத் திறனாய்வின் அடிப்படையில் தமது பதிப்புகளை வெளியிட்டு, பதிப்புத்துறையில் ஒரு திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தியவர், அவர்.

ஈழத்தில் நாவலரையடுத்து, தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்கு அளப்பரிய பங்களிப்பினைச் செய்தவருள் ஒருவராக ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை விளங்கினார். பாவலர் சரித்திர தீபகம் (1886) என்னும் தமிழ்ப் புலவர்கள் பற்றிய வரலாற்று நூலையும், சிறுகதைப் பாணியைக் கொண்டு விளங்கும் நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம் (1869), சாதாரண இதிகாசம் முதலிய நூல்களையும் எழுதினார். அதேவேளை, உதயதாரகை, இலங்கை நேசன், இலங்கை வர்த்தமானி முதலான பத்திரிகைகளின் ஆசிரியராகவும் சதாசிவம்பிள்ளை விளங்கினார். பத்திரிகைத்துறை வளர்ச்சி தமிழ் உரைநடை மேலும் வலுவும் வளமும் பெற உதவிற்று.

தமிழ் நாட்டைப் போன்றே ஈழத்திலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் தமிழில் நாவல் இலக்கியம் முளைவிடத் தொடங்கியது. ஈழத்தில் மத்தியதர வர்க்கத்தின் தோற்றத்தைத் தொடர்ந்து, நாவல் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான வித்தும் ஊன்றப்படுவதைக் காணலாம். இலங்கையில், சித்திலெவ்வை எழுதிய அஸன்பே சரித்திரம் (1885) ஈழத்தின் முதல் தமிழ் நாவலாக முகிழ்ந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து, எஸ். இன்னாசித்தம்பியின் ஊசோன் பாலந்தை கதை (1891),

தி.த. சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் மோகனாங்கி (1895) ஆகியவை வெளிவந்தன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து இலக்கியத்துறையில் நவீன சிந்தனைகள் புகத்தொடங்குவதை அவதானிக்கலாம். அதன் தாக்கம் தமிழ்நாட்டிலும், ஈழத்திலும் கவிதைத் துறையிலும் ஓரளவு பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம். சமகாலப் பிரச்சினைகளை மனங்கொண்டு எழுத முற்படும் புதிய போக்கு அக்காலகட்டத்தில் தோற்றம் பெறத் தொடங்குகின்றது. இவ்வகையில், ஈழத்தில் இதற்கு முன்னோடியாக விளங்குபவர், குமாரசுவாமி முதலியார் (1791 - 1874) ஆவர். 1866 - 67ஆம் ஆண்டுகளில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலே ஏற்பட்ட கடும் பஞ்சத்தையும், அதனைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட கொள்ளை நோயினால் பன்னிராயிரத்துக்கு மேற்பட்டோர் இறந்தமையையும் பற்றி வேதனையுடன் சில பாடல்களை இசை கலந்து பாடியுள்ளார். சமுதாய நோக்கும், உலகப் பார்வையும் கலந்தனவாகக் குமாரசுவாமி முதலியாரின் பாடல்கள் விளங்குகின்றன.

அதேவேளை, புராணம், தூது ஆகிய பிரபந்த வகைகளிலே புதுமைகளைச் செய்த ஈழத்துக் கவிஞர்களும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இருந்தனர். புராண வடிவத்திற் புதுமை செய்தவர்களாகக் கனகிபுராணம் பாடிய சுப்பையனார், தாலபுராணம் எழுதிய அச்சவேலி நீ. காசிநாதப் புலவர், கோட்டுப் புராணம் இயற்றிய கோப்பாய் வே. இராமலிங்கம் என்போர் விளங்குகின்றனர்.

தூதுவடிவத்திற் புதுமை கொண்ட நூலாக தி.த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை எழுதிய தத்தைவிடுதூது (1892) அமைந்தது. பெண்விடுதலையைப் பொருளாகக் கொண்ட இந்நூல், பாரதியின் பெண் விடுதலை தொடர்பான கருத்துகளுக்கு ஒரு முன்னோடியாக அமைந்திருக்கலாம் எனப் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி கருதுவர்.

இவர்கள் அனைவரையும் அடுத்து, சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கு முதன்மையளித்து, அவற்றையே தமது கவிப்பொருள்களாக்கி, இசை கலந்து பாடல்களை இயற்றியவர், பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை (1872 - 1929) ஆவர். பாரதியின் சமகாலத்தவரான பிள்ளையவர்கள், பாரதியிடம் காணப்பட்ட தனித்துவ ஆளுமையைக் கொண்டிராத போதிலும், ஈழத்துக் கவிதைத்துறையில் சமூக சிந்தனைகளைப் பிரக்ஞையூர்வதாகப் புகுத்தியவர் என்ற தகுதியைப் பெற்றுள்ளார். இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக, அவரது இதோபதேச கீதரசமஞ்சரி (1901) என்னும் பாடல் தொகுப்பு விளங்குகின்றது.

இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியம் இயல்பாகவே நவீன அம்சங்களுடன் தொடர்புபட்டதாக விளங்குகின்றது. நவீனத்துவத்தின் சுவடுகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து உத்வேகம் பெற்று வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கி, இருபதாம் நூற்றாண்டில் முழுமையாக இலக்கியத்தில் பதியத் தொடங்கின. இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியம் என்னும்போது, அதன் நவீனத்துவ பண்புகள்தாம் உடன் நினைவுக்கு வரும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையிலான தமிழ் இலக்கியப் போக்கினின்றும்

முற்றுமுழுதாக மாறுபட்ட இலக்கியச் செல்நெறியை அது கொண்டுள்ளது.

ஒரு சில விதிவிலக்குகளைத் தவிர்த்துப் பார்க்கும் போது, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையிலும் தமிழ் இலக்கியத்தில் சமயச்சார்பு முதன்மையிடத்தினைப் பெற்றிருந்தது. ஆனால், இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியத்தில் சமுதாயச் சார்பே முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்குவதைக் காணலாம். தமிழ்நாட்டைப் போன்று ஈழத்து இலக்கியத்திலும் இந்நிலையே காணப்படுகின்றது.

இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை, அதன் முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்றாகத் தேசியம் பற்றிய விழிப்புணர்வு காணப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னர் காலம் முதலாகவே தேசியரீதியிலான குரல்கள் ஈழத்து இலக்கியங்களில் ஒலிக்கத் தொடங்கியிருந்தன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆறுமுகநாவலர் தேசியரீதியாக உரத்துக் குரல் எழுப்பினார். இவற்றின் தர்க்கரீதியான வளர்ச்சிப்போக்கை இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்து இலக்கியத்தில் காணமுடிகிறது. இத்தகைய தேசியரீதியான இலக்கியச் சிந்தனை, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தனித்துவப் போக்குக்கு ஓர் அடையாளமாகவும் விளங்கத் தொடங்கியது.

தேசியரீதியான இலக்கியச் சிந்தனையின் பகைப்புலத்தில் மண்வாசனை கலந்த இலக்கியங்கள் படைக்கப்படும் முயற்சி, முன்னரே ஓரளவு தோன்றத்

தொடங்கிவிட்டதாயினும், 1940கள் முதலாகப் பிரக்ஞை பூர்வமான முறையில் அது முன்னெடுக்கப்படலாயிற்று. ஐம்பதுகளில் முற்போக்கு இலக்கியக்கோட்பாடும் இவற்றுடன் இணைந்துகொண்டது.

இலங்கையின் சுதந்திரத்தின் பின், ஏறத்தாழ 1950 களிலிருந்து ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில் சமுதாய, பொருளாதாரச் சிந்தனைகள் வளர்ச்சிபெறத் தொடங்குவதைக் காணலாம். சமுதாயத்தின் அடிமட்ட நிலையிலிருந்து எழுத்தாளர்கள் மிகுந்த ஆர்வத்தோடு நவீன இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபாடு காட்டத்தொடங்கினர்.

1960 களிலிருந்து சமுதாய உணர்வுடன் பல படைப்புகள் ஈழத்தில் தோன்றத்தொடங்கின. நவீன இலக்கியங்கள் தொடர்பாகப் பண்டித மனோபாங்கினருக்கும், முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளுக்கும் இடையே சர்ச்சைகளும் ஏற்பட்டமையைக் காணலாம். பல்கலைக்கழகங்களும் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்கு வகிக்கத் தொடங்கின.

1970 களிலிருந்து ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியங்களின் எல்லைகள் விரிவடையத் தொடங்கின. அக்காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணம் முதல் திக்வல்லை வரை இலக்கியப் பரப்பு விரிவடையத் தொடங்கியமையைக் காணலாம். எழுபதுகள், எண்பதுகளில் இலக்கியத்தில் அழகியல் பற்றிய சர்ச்சைகள் கிளம்பி, ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு மேலும் உரம் சேர்த்தன.

எண்பதுகள், தொண்ணூறுகளில் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் புதிய வளர்ச்சிப்போக்கில் செல்வதை அவதானிக்கலாம். அடக்குமுறைகளுக்கு எதிரான விடுதலையுணர்வு, பெண்ணியம் என்பன அக்கால கட்டத்தில் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்குவதைக் காணலாம். எண்பதுகள் முதலாகப் புகலிட இலக்கியம் என்னும் புதிய இலக்கியப் பிரிவு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில் தோற்றம் பெறத் தொடங்குகின்றது. தொண்ணூறுகளின் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் முக்கிய போக்குகளில் ஒன்றாகப் போராளிப் படைப்பாளிகளின் படைப்புகள் வெளிவரத் தொடங்கியமையையும் குறிப்பிட வேண்டும். இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் முற்றுமுழுதாகத் தனிவழியிற் செல்லத் தொடங்கியது. ஈழத்தின் தனித்துவமான அரசியல், சமுதாய, பொருளாதார, பண்பாட்டுத் தேவைகளுக்கு ஏற்ப, அது தன்னைத் தனித்துவமாக வளர்த்துக் கொள்ளத் தொடங்கியது.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்படத் தொடங்கிய நவீன இலக்கிய வளர்ச்சியானது, ஈழத்தின் ஏழு நூற்றாண்டுக்கால இலக்கியத் தொடர்ச்சியில் மேலும் வளத்தைப் புகுத்தியுள்ளது. கவிதை, நாவல், சிறுகதை, நாடகம் என்பனவற்றோடு, இலக்கியத் திறனாய்வும் ஈழத்தில் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியைப் பெற்று வந்துள்ளது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தத்தம் துறைகள் தொடர்பாக ஆறுமுகநாவலரும், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளையும் தமிழ் நாட்டுக்கே முன்னோடிகளாக விளங்கினர். அதுபோன்று, இருபதாம் நூற்றாண்டை நோக்கும்போது, ஈழத்தைச்

சேர்ந்த ஐவர் தத்தம் துறைகளில் தமிழ்நாட்டுக்கே வழிகாட்டிகளாக விளங்கிவந்துள்ளனர். சுவாமி விபுலாநந்தர், தனிநாயகம் அடிகளார், ம.மு. உவைஸ், க.கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி ஆகியோரே அந்த ஐவரும் ஆவர். இருபத்தோராம் நூற்றாண்டிலும் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் புதிய எல்லைகளை நோக்கிப் பயணத்தைத் தொடங்கியுள்ளது.

உசாத்துணை நூல்கள்

சதாசிவம், ஆ. (தொகுப்பு) (1966) ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம், கொழும்பு: சாகித்திய மண்டலம்.

சிவத்தம்பி, கா. (1978) ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம், சென்னை: தமிழ்ப் புத்தகாலயம்.

மனோகரன், துரை. (1997) இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, கண்டி: கலைவாணி புத்தக நிலையம்.

மௌனகுரு,சி., சித்திரலேகா,மௌ., நு.:மான்,எம்.ஏ. (1979) இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம், கல்முனை: வாசகர் சங்க வெளியீடு.

நடராசா, க. செ. (1982) ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, கொழும்பு: கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்.

நடராசா, F.X.C. (1970) ஈழத்துத் தமிழ்நூல் வரலாறு, கொழும்பு: அரசு வெளியீடு.

வேலுப்பிள்ளை, ஆ. (1978) தொடக்ககால ஈழத்து இலக்கியங்களும் அவற்றின் வரலாற்றுப் பின்னணியும், திருநெல்வேலி: யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

அரசகேசரியின் இரகுவம்மிசம்

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் திறவுகோலாக அடைந்துள்ளது யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னர் காலமாகும். கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சிப் பாதையில் செல்லத் தொடங்கியது. தமிழ்நாட்டு இலக்கிய வளர்ச்சியின் தாக்கத்தினையும், தனக்கெனத் தனித்துவமான இலக்கியப் பண்பினையும் கொண்டதாக யாழ்ப்பாண மன்னர் காலத்திலிருந்து இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் வளரத் தொடங்கியது. அம்மன்னர்கள் காலத்தில் இடப்பட்ட அத்திபாரமே காலப்போக்கில் இலங்கைக்கெனத் தனித்துவமான ஓர் இலக்கியச் செல்நெறியை அமைத்துக் கொடுத்தது.

யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னர் கால இலக்கிய வளர்ச்சியை இனங்காட்டுமுகமாகத் தோன்றிய குறிப்பிடத்தக்க காவியமாக அரசகேசரியின் இரகுவம்மிசம் விளங்குகிறது. அரசகேசரி யாழ்ப்பாணத்தை ஆட்சி செய்த மன்னர்களுள் ஒருவரான எதிர்மன்னசிங்கன் என்னும் எட்டாம் பரராசசேகரனின் (கி.பி. 1591 - 1616) நெருங்கிய உறவினர். தமிழ்நாட்டில் ஆழ்வார்திருநகரியில் இராமானுசக் கவிராயரிடம் பல்வேறு நூல்களையும் கற்றுச் சிறந்த புலமையாளராக விளங்கியவர், அவர். தமிழ்நாட்டின் சிறந்த வைணவத்தலங்களுள் ஒன்றாக ஆழ்வார்திருநகரி விளங்கிவந்துள்ளது. அதனால், அங்கு கல்வி கற்ற

அரசகேசரி இராமாயணக்கதையாற் பாதிக்கப்பட்டிருக் கலாம் என்று கருதப்படுகிறது. இதன் காரணமாக, வடமொழியில் மகாகவி காளிதாசர் பாடிய இரகுவம்சத்தைத் தமிழிற் பாடவேண்டும் என்ற ஆர்வமும் அவரிடத்து ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும்.

“வன்றி சைக்காளி தாசன் வடமொழி
தென்றி சைத்தமி ழானனி செப்புக்கேன்”

என்று அரசகேசரி பாயிரத்திற் கூறுவதைக் காணலாம்.

யாழ்ப்பாண மன்னர் பரம்பரையில் ஏற்பட்ட வாரிசு உரிமைப் பிரச்சினைகளும் இக்காவியம் தமிழில் ஆக்கப்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்திருக்கலாம் என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது. இரகுவம்சம் தமிழிற் பாடப்படுவதைப் பரராசசேகரன் பெரிதும் விரும்பியிருந்தான் என்பதையும், அவனது அனுசரணையுடன் அது பாடப்பட்டது என்பதையும் நூலின் பாயிரச் செய்யுள் உணர்த்துவதாக உள்ளது. அப்பாயிரச் செய்யுள் பின்வருமாறு:

“இன்ன காதை இயன்ற இரும்பொருள்
துன்னு செஞ்சொல் துகள்தபு தூயநூல்
புன்னு செஞ்சொற் பரராச சேகர
மன்ன னின்பம் மனங்கொள வாய்ந்ததே.”

நூலின் பல்வேறு இடங்களில் அரசகேசரி அம்மன்னனைக் குறிப்பிட்டுச் செல்வதைக் காணமுடிகின்றது. எடுத்துக் காட்டாகத் தேனுவந்தனப் படலத்தில் இடம்பெறும் செய்யுள் ஒன்றை நோக்கலாம்:

“வாரியல் பணிப்பரப் பசல மன்னனைச்
சூரியன் வெங்கதிர் தொடாது காக்குவான்
சீரிய செயற்பர ராச சேகர
வாரியன் நடம்புகழ் சூழ்ந்த தன்னதே.”

இந்நூல் சோழ நாட்டைச் சேர்ந்த திருவாரூரில்
அரங்கேற்றப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

இரகுவம்மிசம் அரசகேசரியாற் பாடப்பட்டிருப்
பதற்கான காரணங்களைப் பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை
பல கோணங்களிலும் நோக்கியுள்ளார். ஆதிகாவியம்
எனப் போற்றப்படும் வால்மீகி இராமாயணத்தின் சில
முக்கிய பகுதிகள் தமிழாக்கம் செய்யப்படாமல்
இருந்தமையும், காளிதாசரின் இரகுவமிசம் ஒரு
வகையிலே இராமாயணத்தின் சாரம் அல்லது பிழிவு
போலக் காணப்பட்டமையும் அரசகேசரி இரகுவமிசத்தைத்
தமிழாக்கம் செய்ய முனைந்தமைக்கு ஒரு
காரணமாகலாம். தமிழ்நாட்டின் முப்பெரும் வைணவத்
தலங்களுள் ஒன்றாகவும், தென்கலை வைணவத்தின்
தலைமைப்பீடம் என்று கருதத்தக்க நிலையிலும் இருந்த
ஆழ்வார் திருநகரியில் அரசகேசரி கல்வி கற்றமை,
அவருக்கு இராமாயணக்கதையிலே ஈடுபாட்டை
ஏற்படுத்தியிருக்கலாம். இராமாயணக்கதை
இலங்கையோடு சம்பந்தப்பட்டமையால், இலங்கைப்
புலவராகிய அரசகேசரி அக்கதையைப் பாட
விரும்பியிருக்கலாம். இராமேஸ்வரத்தோடு ஆரியச்
சக்கரவர்த்திகள் (யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னர்)
கொண்டிருந்த நெருங்கிய தொடர்பும், இராமருடன்
தொடர்பான இரகுவம்சத்தின் கதைமீது அரசகேசரிக்குக்
கவர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம். இரகுவமிசத்தில்

காளிதாசர் பாண்டியரை விதந்து கூறுவதும் பாண்டிய நாட்டுத் தொடர்புடைய பரம்பரையைச் சேர்ந்த அரசகேசரிக்கு அந்நூல் மீது பற்றை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம்.

யாழ்ப்பாண மன்னன் பரராசசேகரனின் விருப்பத்திற்கேற்பவே தமது இரகுவம்மிசம் பாடப்பட்டதாக அரசகேசரி நூலின் பாயிரத்திலே குறிப்பிடுகிறார். இரகுவம்மிசம் கூறும் வரலாற்றுச் செய்திகளுக்கும், ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் பற்றிய சில வரலாற்றுச் செய்திகளுக்கும் இடையே சில ஒப்புமைகளைக் கண்ட பரராசசேகரன், எதிர்கால யாழ்ப்பாண மன்னர்களுக்கும் இரகுவம்மிசம் வழிகாட்டியாக விளங்க வேண்டும் என்று கருதியிருக்கலாம். அத்தோடு. பதினான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் யாழ்ப்பாண அரசின் மீது விசயநகர்ப் பேரரசின் மேலாதிக்கம் ஏற்பட்டது. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் சிங்கள அரசு மறுமலர்ச்சி பெற்றபோதும் யாழ்ப்பாண அரசு பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கியது. மேலும், பதினாறாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து போர்த்துக்கேயரின் தொல்லைகள் தொடர்ந்தன. இரகுவம்மிசப் பிற்பகுதி மன்னரின் வரலாறு போன்று, யாழ்ப்பாண மன்னரின் வரலாறும் சென்று கொண்டிருந்தமையால், இராம இராச்சியம் என்ற இலட்சியத்தில் எதிர்கால யாழ்ப்பாண மன்னர்களை வழிநடத்துவதற்காகப் பரராசசேகரன் அந்நூல் தமிழாக்கம் பெறுவதை விரும்பியிருக்கலாம் என்று வேலுப்பிள்ளை கருதுகின்றார்.

இரகுவம்மிசம் பொதுக்காண்டம், சிறப்புக் காண்டம்,

பொதுச் சிறப்புக் காண்டம் என மூன்று காண்டங்களைக் கொண்டிருப்பதோடு, இருபத்தாறு படலங்களையும், 2444 செய்யுள்களையும் கொண்டு விளங்குகின்றது. இருபத்தொரு மன்னர்களின் வரலாற்றை இந்நூல் தொடர்ச்சியாகக் கூறிச் செல்வதைக் காணலாம். அவர்களுள் திலீபன், இரகு, அயன், தசரதன், இராமன், குகன் ஆகியோரின் வரலாறுகள் இந்நூலில் முக்கியத்துவம் பெற்றுக் காணப்படுகின்றன.

கம்பர் மீதும், அவர் பாடிய காவியத்தின் மீதும் அரசகேசரி கொண்ட மதிப்பு விதந்து குறிப்பிடத்தக்கது. கம்பர் சிறப்பாகப் பாடிய இராமாயணப் பகுதியைத் திரும்பப் பாடாமல், பாலகாண்டத்துச் செய்திகளைப் பாடிய பின், கம்பர் பாடாத உத்தர காண்டக் கதைப் பகுதியை அரசகேசரி பாடியுள்ளார்.

“பொற்றாமரை மானொழியாது பொலியு மார்ப்
வெற்றாமுமேனி ரகுராம சரிதை யாவுங்
கற்றார்கவியின் பெரிதாந் தமிழ்க் கம்பநாட
னுற்றாங் குரைத்தா னுரையாதன வோதுகிற்பாம்”

எனக் கம்பரை அவர் மிகவும் மதித்துப் போற்றியிருப்பதைக் காணலாம். கம்பரைக் கம்பநாடன் என முதன்முதலாகக் குறிப்பிட்டவர் அரசகேசரியே என்று கருதப்படுகின்றது. இரகுவம்மிசம் பற்றிக் குறிப்பிடும் பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை, “இராமாவதாரத்துக்கு முன்னுரையும் பிற்சேர்க்கையுமே அரசகேசரி பாடினார் என்று கூறத்தக்க வகையிலே, அவருடைய இரகுவம்மிசம்

அமைந்து காணப்படுகின்றது” என்று கூறியுள்ளார். அரசகேசரி தமது பாயிரத்தின் முதற்செய்யுளிலேயே கம்பரைப் பின்பற்றத் தொடங்குவதைக் காணலாம்.

“உலகம் யாவையும் தாமுள ஆக்கலும்
நிலை பெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகிலா விளையாட் டுடையார் அவர்
தலைவர் அன்னவர்க் கேசரண் நாங்களே”

என்ற கம்பரின் பாயிரச் செய்யுளையும்,

“உலகம் யாவையு நிற்பன வுத்தொழில்
விலக லாது விளைத்தும் விளைத்திலா
திலகு நீர்மைய தெப்பொரு ளப்பொரு
ளலகி லாத வருட்கடன் மூழ்குவாம்”

என்னும் அரசகேசரியின் பாயிரச் செய்யுளையும் அருகருகே வைத்து நோக்கும்போது இது விளங்கும். இரகுவம்மிசத்தில் ஆங்காங்கே கம்பராமாயணத்தில் இடம் பெறும் சொல்லாட்சிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையையும் காணலாம்.

அரசகேசரியின் இரகுவம்மிசம் சிற்சில வேறுபாடுகளைத் தவிர்த்துக் காளிதாசனின் இரகுவம்மிசத்தின் மொழிபெயர்ப்பாக அமைந்துள்ளது. காளிதாசனின் நூலில் இடம்பெறாத பகுதிகளையும் அரசகேசரி தமது நூலில் புதிதாகப் புகுத்தியிருப்பதைக் காணலாம். ஆற்றுப்படலம், நாட்டுப்படலம், நகர்ப்படலம் முதலானவை அவராற் புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்டவையாகும். இராமனின் வரலாற்றைக் கூறும்

சிறப்புக்காண்டத்தில் எத்தகைய மாற்றத்தினையும் ஏற்படுத்தாமல், பொதுக் காண்டம், பொதுச் சிறப்புக் காண்டம் என்பனவற்றிலேயே அரசகேசரி சிற்சில மாற்றங்களைப் புகுத்தியுள்ளார். பொதுக்காண்டமே பல படலங்களைக் கொண்டுள்ளது. ஆற்றுப்படலம் தொடக்கம் இந்துமதி பிறப்பு நீங்கு படலம் வரை பதினாறு படலங்களைக் கொண்டுள்ளது. சிறப்புக்காண்டம் தசரதன் சாபமேற்ற படலம் முதல் அவதார நீங்கு படலம் வரை பதினாறு படலங்களைக் கொண்டுள்ளது. சிறப்புக் காண்டம் தசரதன் சாபமேற்ற படலம் முதல் அவதார நீங்கு படலம் வரையிலான ஆறு படலங்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. பொதுச்சிறப்புக் காண்டம் குறைந்த படலங்களைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. குகன் அயோத்தி செல் படலம், வாகுவலயப் படலம், முடிகுட்டுப் படலம், குலமுறைப் படலம் என நான்கு படலங்களை அது உள்ளடக்கியுள்ளது. குலமுறைப் படலத்தின் இறுதிச் செய்யுள், அரசகேசரியின் இரகுவம் மிசத்தில் இப்போது கிடைக்கும் செய்யுள்களைவிட மேலும் அதிகமான செய்யுள்கள் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை உணர்த்துகிறது. குலமுறைப் படலத்தின் இறுதிச் செய்யுள் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது:

“கலைப்படா நின்றிவிக்கு வாகுவின் மரபின் காட்சித்
தலைப்படா நின்றவேந்தர் தம்பெருந் தகையநீதி
வலைப்படா னாகிநல்லோ ரறிவெனும் வாய்மைதன்னு
ணிலைப்படா விவன்றன்வெய்ய நீர்மையை நிகழ்த்துகிற்போம்”

இச் செய்யுளின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது, இதைத்

தொடர்ந்தும் நூல் அமைந்திருக்கலாம் என்று கருத முடிகின்றது. இதுபற்றி இரகுவம்மிசத்தின் பதிப்பாசிரியர் வித்துவசிரோமணி ச. பொன்னம்பலபிள்ளை பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“இந்நூலில் குலமுறைப் படலத்துக்குப் பின்னுள்ள சரித்திரங்களும் அக்காலத்தில் இவரால் மொழி பெயர்த்துப் பாடப்பட்டன என்பது கர்ணபாரம்பரியம். “நல்லோரறிவெனும் வாய்மை தன்னு ணிலைப்படா விவன்றன் வெய்யநீர்மையை நிகழ்த்துகிற்பாம்” என்னுங் குலமுறைப் படலத்திறுதிச் செய்யுளானும் அ.துண்டென்பது துணியப்படும். அகப்பட்ட பிரதி களொன்றினுங் காணப்படாமையாற் பிற்காலத்திற் சிதைந்தன போலும்.”

இதற்குப் பின்னுள்ள பகுதி கற்பார் ஆதரவிற்கக் காலத்தால் அழிந்திருக்கலாம். காளிதாசரின் வடமொழி இரகுவம்மிசத்தின் இறுதிச் சருக்கமான அக்கினி வருணன் கதை சிருங்காரச் சுவை கொண்டது. சிருங்காரச் சுவையைப் பாடுவதில் இயல்பாகவே ஆர்வம் கொண்ட அரசகேசரியும் அதனைப் பாடியிருப்பார் என்றே கொள்ளலாம். ஆயினும், நீண்ட காலமாகப் பாடம் சொல்லப்பட்டு வந்த அரசகேசரியின் இரகுவம்மிசத்தின் இறுதிப் பகுதி, அதன் அதிதீவிர சிருங்காரச் சுவையினால் காலப்போக்கில் அறிகுர்களாற் கைவிடப்பட்டு அழிந்திருக்கலாம் எனக் கருதவும் இடமுண்டு.

பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை இது தொடர்பாகப் பிறிதொரு கருத்தை முன்வைக்கிறார்:

“வடமொழி இரகுவம்மிசத்திலுள்ள கடைசிச் சருக்கமான அக்கினி வருணன் கதை, அரசகேசரியின் நூலிலே இடம் பெறவில்லை. இந்தக் கதையை அரசகேசரி பாடாமல் விட்டிருக்கலாம் என்று கருத இடமிருக்கிறது. அண்மைக்காலத்திலே இரகுவம்மிசத்தை எளிய தமிழ் நடையில் மொழிபெயர்த்துக் கவிதை நடையில் வெளியிட்ட ஜமதக்கினி என்பவர் அக்கினி வருணன் கதையாகிய கடைசிப் பகுதியைக் காமத்துப்பால் என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டுள்ளார். இப்பகுதியை அரசகேசரி பாடவிரும்பாது விட்டிருக்கலாம். வடமொழி இரகுவம்மிசத்தின் தலையாய சுவை சாந்த மெனவும், சிருங்கார மெனவும் கருத்து வேறுபாடுண்டு. தலையாய சுவை சிருங்காரமெனக் கூறுவோர் கடைசிச் சருக்கத்தையே எடுத்துக் காட்டுவர். கடைசிச் சருக்கத்தில் வரும் வருணனைகளையும் அவை போன்று காளிதாசரது வேறு சில நூல்களில் இடம்பெறுவனவற்றையுங் கொண்டு, காளிதாச மகாகவி காமுகராக இருந்தாரென்ற அடிப்படையிலே கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் பல வழங்கிவந்துள்ளன. அரசகேசரி கடைசிப் பகுதியைப் பாடாததற்கு இது காரணமாகலாம்.”

பேராசிரியரின் கருத்து இவ்விடயத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாகத் தோன்றவில்லை. அரசகேசரி தமது இரகுவம்மிசத்தின் நாட்டுப்படலம், நகர்ப்படலம் முதலியவற்றில் சிருங்காரச்சுவையை எவ்வித தயக்கமும் இன்றிப் பாடியுள்ளார். ஆகவே, சிருங்காரச் சுவையைக்

கருதியே காளிதாசரின் இரகுவம்மிசத்தின் இறுதிச் சருக்கத்தை அவர் பாடாமல்விட்டார் என்ற கருத்துப் பொருந்துவதாக இல்லை.

அரசகேசரி தமது இரகுவம்மிசத்தில், தமது காலத்துத் தமிழ்நாட்டு இலக்கியப் போக்கிற் காணப்பட்ட வித்துவச் சிறப்பினைத் தாமும் பயன்படுத்தியிருப்பதனைக் காணலாம். கடவுள் வாழ்த்திற்கூடச் சிலேடை முதலிய சொல்லலங்காரங்களையும் அரசகேசரி தாராளமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். அதேவேளை, இனிய சுவையான செய்யுள் களும் இரகுவம்மிசத்தில் உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வரும் செய்யுள்களை நோக்கலாம்:

“கயற்பி றங்கின பிறங்கின
கண்கள் செங்கமல
மயற்பி றங்கின பிறங்கின
முகங்களா ரத்தி
னியற்பி றங்கின பிறங்கின
வெண்ணகை யெண்ணில்
வயற்பி றங்கின பிறங்கின
மாதரார் வயினும்.”

(நாட்டுப் படலம்)

“அம்பொ னூபுர மரற்றின
வரற்றின வன்னங்
கம்பு கையகத் தொலித்தன
வொலித்தன கம்பு
தும்பி கோதையிற் றொனித்தன

ஹொனித்தன சுரும்பு
பைம்பொ னார்வயிற் கலித்தன
கலித்தன பழனம்.”

(நாட்டுப் படலம்)

“சந்தனத் தேய்வை பூசிக்
குங்குமந் தெளித்துத் தாதுக்
கொந்தலர்க் குப்பை வித்திக்
குருமணிக் கோதை நாற்றி
யந்தரத் தமரர்க் கேனு
மடியிடற் கரிய வாகு
மிந்திரற் கிருக்கை யாக
வகமெலா மியன்ற வன்றே.”

(நாட்டுப் படலம்)

“மாந்தளிர் மேனி நல்லாள்
வரிவிழி மான்போய் வல்லே
யாய்ந்தவன் கண்ணி தன்னிற்
படாதுற நிற்பத் திங்கள்
காந்தொரு வீதி தன்னனக்
கடந்தொரு வீதி தன்னிற்
போந்தன மற்றோர் செம்ம
நன்னயல் கொண்டு போனாள்.”

(மாலையீட்டுப் படலம்)

கி.பி. 16ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியும், கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமும் அரசகேசரி வாழ்ந்த காலம் எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. அவரை யாழ்ப்பாணத்து இறுதி மன்னன் சங்கிலி குமாரன் கொலை செய்வித்தான்

என்று கூறப்படுகின்றது. இது பற்றி எப். எக்ஸ். ஸி. நடராசா பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“எதிர்மன்னசிங்க பரராசசேகரன் 1616ஆம் ஆண்டில் மரணத்திரையால் மறைக்கப்பட்டனன். மரணப்படுக்கையிலிருக்கும்போது தன்னேக புத்திரனை அரசகேசரி வசம் ஒப்புவித்து அச்சிறுவன் வயதுடையவனாகும் வரை இராச்சிய பாரத்தைத் தாங்கிக்கொள்ளுமாறு வேண்டினன். அரசபாலனஞ் செய்துவருகையிற் சங்கிலியனாற் கொலையுண்டார்.”

எவ்வாறாயினும், அரசகேசரி தாம் வாழ்ந்த காலத்திலும், பின்னரும் கற்றோரால் பெரும் புலவராக மதிக்கப்படும் சிறப்பையும், புகழையும் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அரசகேசரி அரண்மனைக்கு அருகிலிருந்த செந்தாமரை வாவினின் பக்கத்தில் அமைந்திருந்த மாளிகையின் மேன்மாடத்தில் இருந்துகொண்டு இரகுவம்மிசத்தை இயற்றினார் என்று கூறப்படுகின்றது. அவர் வாழ்ந்த இடம் ‘அரசகேசரிவளவு’ என்று சிறப்பிக்கப்படுகின்றது. அவர் வழிபாடு செய்த கோயில் ‘அரசகேசரிப் பிள்ளையார் கோயில்’ என வழங்கப்படுகின்றது. இவற்றின் வாயிலாக, அவர் அக்காலத்திற் பெற்றிருந்த பெரும் செல்வாக்கினை உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது. நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாயத்துக்குரிய முறையில், பிரபுத்துவ நோக்கினையும், போக்கினையும் கொண்ட ஓர் இலக்கியவாதியாக அரசகேசரி வாழ்ந்து மறைந்துள்ளார்.

இரகுவம்மிசத்தைப் பொறுத்தவரை, வித்துவ

சிரோமணி சி. கணேசையர் கூறுவதைப் போன்று, “கடினமான சொற்பிரயோகங்களை உடையமையாலும் கற்றோர்க்கன்றி மற்றோர்க்குணர்ந்து சுவைத்தல் கூடாதாயிற்று.” ஆயினும், இலங்கையின் தமிழ்ப் பாரம்பரியக் கல்விப் போதனையில் அரசுகேசரியின் இரகுவம்மிசம் முக்கிய இடத்தினைப் பெற்றிருந்தது. வித்துவசிரோமணி ச. பொன்னம்பலபிள்ளையினால் 1887இல் இந்நூலின் மூலம் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து, சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புவர், வித்துவசிரோமணி சி. கணேசையர் ஆகியோர் இரகுவம்மிசம் தொடர்பான பல்வேறு முயற்சிகளைச் செய்துள்ளனர்.

உசாத்துணை நூல்கள்

கணேசையர், சி. (பதிப்பு) (1915) இரகுவம்மிச மூலமும் புத்துரையும், யாழ்ப்பாணம்.

_____ (1932) இரகுவம்ச மூலமும் பதவுரையும் (இரண்டாம் பாகம்), யாழ்ப்பாணம்.

குமாரசுவாமிப் புலவர், அ. (1939) இரகுவம் மிசசரிதாமிர்தம், மூன்றாம் பதிப்பு, யாழ்ப்பாணம்.

சதாசிவம், ஆ. (தொகுப்பு) (1966) ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம், கொழும்பு: சாகித்திய மண்டலம்.

ஈழத்து இலக்கிய தரிசனம்

மனோகரன், துரை. (1997) இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, கண்டி : கலைவாணி புத்தக நிலையம்.

நடராசா, க. செ. (1982) ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, கொழும்பு: கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்.

நடராசா, F.X.C. (1970) ஈழத்துத் தமிழ்நூல் வரலாறு, கொழும்பு: அரசு வெளியீடு.

வேலுப்பிள்ளை, ஆ. (1988) அரசகேசரியின் இரகுவம்மிசமும் அது எழுந்த இந்துப்பண்பாட்டுச் சூழலும், யாழ்ப்பாணம்.

ஈழத்துப் பள்ள நூல்கள்

தமிழிலே தோன்றிய பொதுமக்கள் சார்பு இலக்கியங்களுள் ஒன்றாகப் பள்ள இலக்கியம் விளங்குகின்றது. மரபுவழி இலக்கிய அம்சங்களோடு, நாட்டார் இலக்கியப் பண்புகளையும், இசை, நாடகக் கூறுகளையும் தன்னகத்தே கொண்டு இவ்விலக்கியம் திகழ்வதைக் காணலாம். பிற சிற்றிலக்கியங்களோடு ஒப்பிடுகையில் பள்ள இலக்கியம் தனித்துவம் வாய்ந்ததாக விளங்குகிறது.

ஈழத்திலே தோன்றிய முதற் பள்ள நூலாகக் கதிரைமலைப்பள்ள விளங்குகின்றது. கதிரையப்பர் பள்ள என்ற பெயரும் இந்நூலுக்கு உண்டு. ஈழத்துப் பள்ள நூல்களிற் செயற்கைத் தன்மை குறைந்ததாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. இந்நூலின் காலம் பற்றித் தெளிவின்மையே காணப்படுகின்றது. 1935ஆம் ஆண்டில் கதிரைமலைப்பள்ளைப் பதிப்பித்த வ. குமாரசுவாமி, இந்நூல் 16ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியைச் சார்ந்தது என்ற கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளார். பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம் (1966) என்ற நூலில் கதிரைமலைப்பள்ள பற்றிக் கருத்துத் தெரிவிக்கும்போது, பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

“இந்நூலாசிரியரின் பெயர் புலப்படவில்லை. 1478-1519 இல் நல்லூரில் இருந்து அரசாண்ட பரராசசேகர மகாராசாவின் காலத்தது இந்நூல் என்பதற்குப் பல ஆதாரங்களுள், பரராசசேகரரின்

ஆணைப்படி பன்னிரு புலவரால் இயற்றப்பட்ட பரராசசேகரம் என்னும் வைத்திய நூலிலே “தென்கதிரைவேலவர்” பலவிடங்களிற் புகழப் படுகிறார். இப்பன்னிரு புலவர்களுள் ஒருவரே கதிரைமலைப் பள்ளைப் பாடியிருக்கக் கூடுமென்பது எமது கருத்து. பரராசசேகரம் பாடிய புலவர்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படாதது போற் கதிரை மலைப்பள்ளின் ஆசிரியர் பெயருங் குறிப்பிடப்படவில்லை.”

பேராசிரியர் சதாசிவத்தின் ஊகம் எவ்வாறாயினும், இந்நூலின் ஆசிரியரை இனங்கண்டு கொள்வது சற்றுக் கடினமான விடயமே.

கதிர்காம முருகனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு இப்பள்ளு அமைந்துள்ளது. கதிரைமலைப்பள்ளு வன் னிப் பிரதேசத் தைச் சார்ந்த குமிழ்முனை, முல்லைத்தீவு, புதுக்குடியிருப்பு ஆகிய இடங்களில் கூத்தாக நடிக்கப்பட்டு வந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. முல்லைத்தீவில் இது கரையர் பள்ளு என்னும் பெயரில் ஆடப்பட்டு வந்துள்ளதாகத் தெரிகிறது.

பள்ளு இலக்கிய மரபினைப் பின்பற்றிப் பள்ளன், முத்தபள்ளி, இளையபள்ளி, பண்ணைக்காரன் ஆகிய நான்கு முக்கிய பாத்திரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகக் கதிரைமலைப்பள்ளு விளங்குகிறது. இந்நூலில் இடம்பெறும் முத்தபள்ளி மகாவலி கங்கை வயற்பள்ளி என்ற பெயரிலும், இளையபள்ளி பகீரதாகங்கை வயற் பள்ளி என்னும் பெயரிலும்

படைக்கப்பட்டுள்ளனர். நீண்டகாலமாக நிலவிவரும் இந்திய - இலங்கை உறவை இனங்காட்டும் முறையில் பள்ளியரின் பெயர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன என்று கருதலாம்.

கதிரைமலைப்பள்ளி நூற்று இருபத்தொன்பது பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. நூலின் இடையில் இரு பாடல்கள் (62,90) சிதைந்துவிட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. சிந்து, விருத்தம், தரு ஆகிய பாவகைகள் நூலிற் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பள்ளி இலக்கியம் இயல்பாகவே நாடகப்பாங்கினைக் கொண்டது. அதற்கேற்பக் கதிரைமலைப்பள்ளி அமைந்துள்ளது. பேச்சுவழக்குச் சொற்களும் நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

எளிமையும், இலக்கியச் சுவையும் இணைந்து, கதிரைமலைப்பள்ளின் தரத்தை உயர்த்தியுள்ளன. இந்நூலினின்றும் எடுத்துக்காட்டாகச் சில பாடல்கள் தரப்படுகின்றன.

“அணி யிளங்கதி ராயிர முள்ள

வருக்கன் போய்க்குட பாலிடை மேவ
மணி கொணர்ந்து மணிவிளக் கேற்றிடு
மகாவலி கங்கை நாடெங்கள் நாடே.”

“காய்ச்சுக் தோய லுடன் சோறுமிட்டுக்

கடனுக் காகவே கைமரக் காலால்
பாய்ச்சியே செந்நெல் முத்தளக் கின்ற
பகீர தாகங்கை நாடெங்கள் நாடே.”

“ஆறு போந்தங்கே தண்ணீரு மள்ளி
அழுத பிள்ளைக்குப் பாலும் புகட்டி
சேறு போந்த சிறுநெல்லுங் குத்தித்
தீட்டி யாக்கவும் சென்றதோ பள்ளி.”

“காலமே சென்று பாலுங் கறந்து
கமுகம் பூப்போ லரிசியுந் தீட்டிக்
கடுகவே வைத்துக் காய்ச்சிய பாற்கஞ்சி
காலாலே தட்டி யூற்றினா னாண்டே.”

இலங்கையின் பள்ளநூலாசிரியர்களுள் தனித்துவம் மிக்கவராகக் கதிரைமலைப்பள்ளின் ஆசிரியர் திகழ்கிறார். இந்நூலின் ஆசிரியரது கவித்துவ ஆற்றல் மெச்சத்தக்கதாக விளங்குகிறது. வேளாண்மை தொடர்பான அவரது இயல்பான ஈடுபாடு, நூலின் செம்மையான அமைப்புக்கு உதவியுள்ளது. சமூகரீதியான புரிந்துணர்வும் அவரிடத்துக் காணப்படுகின்றது.

கதிரைமலைப்பள்ளிக்கு இன்னுமொரு சிறப்பும் உண்டு. ஈழத்தில் தோன்றிய நாடகச் சார்பு கொண்ட முதல் இலக்கியம் என்ற பெருமையையும் அது பெற்றுள்ளது.

போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆட்சி செலுத்திய காலகட்டத்தில் (1621-1658) எழுந்த பள்ளநூலாக ஞானப்பள்ளி விளங்குகிறது. இந்நூலின் ஆசிரியரது பெயரும் அறியக்கூடுமாறில்லை. ஈழத்துப் பள்ளநூல்களில் சிதைவின்றி முழுமையாகக் கிடைப்பது

ஞானப்பள்ளி மாத்திரமே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கத்தோலிக்க மதச்சார்பான நூலாகவும், இயேசுநாதரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டதாகவும் இது விளங்குகிறது. இந்நூலுக்கு வேதப்பள்ளி என்ற பெயரும் நிலவியது என்பதை, நூலில் இடம்பெறும் சில செய்யுள் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. “அறைந்த வேதப்பள்ளானதினிக்கதை,” “நிமலன்றிரு வேதப்பள்ளின்னிசை நெறிகூற,” “செம்பொன்பத மேவிய வேதப்பள்ளிசைபாட,” “வேதபள்ளாகிய விசைபாட” என்னும் அடிகள் இதனை உணர்த்துகின்றன.

ஞானப்பள்ளின் ஆசிரியர் தாம் அப்பள்ளைப்பாட முக்கிய காரணகர்த்தராக விளங்கிய செபஸ்தியான் பொஞ்சேகா அடிகளாரைப் பற்றி அவையடக்கத்திலும், ஆசிரியர் வணக்கத்திலும் குறிப்பிடுகிறார். யேசுசபையைச் சேர்ந்த இக் கத்தோலிக்க மதகுருவின் தூண்டுதலினாலேயே ஞானப்பள்ளை இவர் பாடியுள்ளார் என்பதை நூல் இனங்காட்டுகின்றது. போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் பொதுமக்கள் சார்பான இலக்கிய வடிவங்கள் மூலமாகக் கத்தோலிக்க மத போதனை புரிவதற்குக் கத்தோலிக்க மதகுருமாரும் கவிஞர்களும் முயற்சிகள் மேற்கொண்டனர் என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக ஞானப்பள்ளி விளங்குகின்றது.

கதை அம்சத்தைப் பொறுத்தவரையில், ஞானப்பள்ளி பொதுவான பள்ளி இலக்கிய மரபைப் பின்பற்றினாலும், மற்றைய பள்ளி நூல்களினின்றும் சில அம்சங்களில் வேறுபட்டு விளங்குகின்றது. பள்ளி

இலக்கியத்தில் பள்ளன், மூத்தபள்ளி, பண்ணைக்காரன் ஆகிய மூன்று பாத்திரங்களும் பாட்டுடைத்தலைவனின் ஊரைச் சேர்ந்தவர்களாகப் படைக்கப்படுவது வழக்கம். இளைய பள்ளி வேற்றூரைச் சார்ந்தவளாக விளங்குவாள். ஆயினும், ஞானப்பள்ளில் இம்முறைமை பின்பற்றப்பட வில்லை. முதல் மூவரும் செருசலையைச் (Jerusalem) சேர்ந்தவராகப் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். இளையபள்ளி கத்தோலிக்கத் திருச்சபையினதும், பாப்பரசரினதும் தலைமைப் பீடமாக விளங்கும் உரோமாபுரியைச் சார்ந்தவளாகக் காட்டப்படுகிறாள். இது பிற பள்ளு நூல்களினின்றும் ஞானப்பள்ளு வேறுபட்டிருப்பதனை இனங்காட்டுகின்றது.

“ஏனைய பள்ளு நூல்களில் இளையபள்ளிக்குக் கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவத்தைக் காட்டிலும் ஞானப்பள்ளில் அதிகமாகக் கொடுக்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. காரணம் நூலாசிரியர் கத்தோலிக் கரானமையின் அம்மதத்தின் தலைமைப் பீடமான உரோமாபுரியை இழித்துக் கூறுவது பொருந்தாது. எனவே, உரோமாபுரியின் பெருமை இளைய பள்ளியின் பெருமையாகையின் அவள் ..... மூத்தபள்ளிக்குச் சற்றும் இளைத்தவளல்லள் என இக்காவியம் காட்டுகிறது.”

பேராசிரியர் சதாசிவம் சிற்றிலக்கிய வகைக்குள் அடங்கும் பள்ளுநூலைக் “காவியம்” என்ற பெயரால் தவறாக வழங்கியதனைத் தவிர்த்துவிட்டு நோக்கும்போது, அவரது கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதே.

ஞானப்பள்ளில் இடம்பெறும் இளையபள்ளி என்ற பாத்திரம், பிற பள்ள நூல்களினின்றும் மிகவும் வேறுபட்ட முறையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. பிற பள்ள நூல்களில் அவள் ஆடம்பரப் பிரியையாகவும், மூத்த சக்களத்தியுடன் எப்போதும் பிரச்சினைப்படுபவளாகவும், பொய் பேசுபவளாகவும், பல்வேறு குறைகள் கொண்டவளாகவும் படைக்கப்படுவதுண்டு. ஆனால், இப்பள்ளில் இடம்பெறும் இளையபள்ளி பாட்டுடைத் தலைவரான இயேசுவின் மீது பக்தி கொண்டவளாகவும், சமய ஊழியம் செய்பவளாகவும் படைக்கப்பட்டுள்ளாள்.

ஞானப்பள்ளில் இடம்பெற்றுள்ள மற்றைய மூன்று பாத்திரங்களும் கூட, பிற பள்ள நூல்களிலிருந்தும் மாறுபட்டவையாகவே படைக்கப்பட்டுள்ளன. பிற பள்ள நூல்களில் மூத்தபள்ளி முக்கிய கதைத்தலைவியாக விளங்குவாள். ஆனால், இப்பள்ளில் சமய ஒழுக்கத்திலிருந்து வழுவிய பரிதாப நிலை கொண்ட பாத்திரமாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளாள். பிற பள்ள நூல்களில் பல்வேறு குணாம்சங்கள் கொண்டவளாகவும், தனது தவறுகளுக்காகப் பண்ணைக்காரனின் தண்டனையைப் பெறுபவனுமாகவும் விளங்கும் பள்ளன் பாத்திரம், ஞானப்பள்ளில் உண்மைக் கிறிஸ்தவ ஊழியனாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது. மற்றைய பள்ள நூல்களில் உழைக்கும் விவசாய மக்களான பள்ளர் சமூகத்தவரை மேலதிகாரம் செய்பவனாகவும், பரிகாசத்துக்குரியவனாகவும் சித்திரிக்கப்படும் பண்ணைக்காரன், இப்பள்ளில் ஒரு கிறிஸ்தவ மதகுருவுக்குரிய பண்புகள் பொருந்தியவனாக வார்க்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

போர்த் துக்கேயர் காலத்தில் வாழ்ந்து, கத்தோலிக்க சமயத்தைச் சார்ந்து, இலக்கியப் படைப்பாளியுமாக விளங்கிய ஞானப்பள்ளின் ஆசிரியர், போர்த்துக்கல் மன்னன் மீதான தமது இராசவிசுவாசத்தை நூலில் பதிவுசெய்துள்ளார். “பேரான பாராளும் பிடுத்துக்கால் மனுவென்றன் பிறதானம் வீசவே கூவாய் குயிலே” என்று போர்த்துக்கேய மன்னனை நூலிற் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். இயேசுவின் பெருமையையும், கத்தோலிக்க மதக் கருத்துகளையும் நூலிற் பரவலாகக் கூறிச் செல்கின்றார். மேலைப்புலத்திலிருந்து புதிதாக ஈழத்தில் புகுந்த கத்தோலிக்க மதம் சார்பான விடயங்களைக் கூறுவதற்கு மேலைநாட்டையே களமாக அவர் பயன்படுத்துகின்றார். ஆயினும், மேலைப் புலத்துக்கு ஏற்றமுறையில் இயற்கை வருணனையை இயல்பாகச் சித்திரிக்க இயலாத இடர்ப்பாடு அவருக்கு ஏற்பட்டமையை நூல் உணர்த்துகின்றது. யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் போர்த்துக்கேய ஆட்சியின் விளைவாகக் கத்தோலிக்க மதத்தினைப் புதிதாக ஏற்றுக்கொண்ட மக்களை உற்சாகப்படுத்தும் தொனியிலும் நூலாசிரியரின் கூற்றுக்கள் அமைந்துள்ளன. “தழைவு பெற்ற யாழ்ப்பாண சத்திய கிறிஸ்தவர்கள் சந்ததமும் வாழவே கூவாய் குயிலே” என்ற அடிகள் இதனை உணர்த்துகின்றன. பழந்தமிழ் இலக்கியப் பயிற்சியும், ஓசை விகற்பங்களுடன் பாடவல்ல புலமைத்திறனும் கொண்டவராக ஞானப்பள்ளின் ஆசிரியர் விளங்குகின்றார். இப்பள்ளில் இடம்பெறும் சில பாடல்களை இங்கு நோக்கலாம்:

“முவுலகும் படைத்த பிதாவின்
முர்க்கமாகி யிருந்தமுன் னோர்க்காய்

காவலனென முள்முடி சூட்டிக்
 கரத்தி லுமொரு செங்கோல் பிடித்து
 நாவ லம்பெறு நல்வாக் கருளி
 நலஞ்சிறக்கத் தனியேல் முனிக்குத்
 தேவ லோகந் திறந்துமுன் காட்டுஞ்
 செருச லைத்திரு நாடெங்கள் நாடே.”

“எண்டி சையும் விளங்கும் பகலொளி
 மேவி யேகுட பாலி லடைந்தபின்
 தெண்டி ரைப்புவி யோர்கள் தமக்காய்ச்
 செருச லையிற் சுமந்த சிலுவையை
 அண்டர் நாதன் திருத்தோளி லேவைத்து
 ஆறிரு வர்க்கு முன்னிமுன் தோன்றி
 உண்டு நன்மையிங் கேதானென் றோதும்
 றோமா னுபுரி நாடெங்கள் நாடே.”

“ஆதி மானிட னாகவே வந்து
 அதத்தை மீண்டிரட் சித்த அந்நாளில்
 நீத மான றோமா புரிச்சபை
 நீண்ட பண்ணையிற் கூண்ட வயலில்
 வேத மானது பூதக லப்பையும்
 வித்து மாடு வெகுத்த துரகமும்
 ஏதி லாததோர் மண்வெட்டி வர்க்கமு
 மின்ன தென்று இயம்பிடாய் பள்ளா.”

ஞானப்பள்ளில் இடம்பெறும் பாடல்கள் விருத்தம், கலிப்பா, வெண்பா, சிந்து, தரு ஆகிய யாப்புகளினால் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. ஞானப்பள்ளின் ஆசிரியரிடம் காணப்பட்ட கவித்துவச் சிறப்பு, சமய விடயங்களுக்கு முதன்மை கொடுத்து அவர் நூலைப் பாடியதன் வாயிலாகச் சற்றுப் பின்னடைந்துவிட்டது என்றே

கூறவேண்டும் . பாமர மக்களின் வாழ்வியலை இனங்காட்டும் முறையில் தோன்றிய பள்ளு இலக்கியத்தினை, தாம் சார்ந்த சமய விடயங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு முயற்சித்து, வெற்றியும் தோல்வியும் அற்ற சமநிலைத் தன்மையை அவர் பெற்றுள்ளார் எனலாம்.

ஒல்லாந்தர் காலத்தைச் (1658 - 1796) சேர்ந்த நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர் பறாளை விநாயகர் பள்ளைப் பாடியுள்ளார். யாழ்ப்பாணத்தில் சுழிபுரத்திலுள்ள பறாளை என்னும் தலத்திற் கோயில் கொண்டுள்ள விநாயகரைப் பாட்டுடைத்தலைவராகக் கொண்டதாக இந்நூல் விளங்குகிறது. சிந்து, விருத்தம், கலிப்பா ஆகிய யாப்புக்களைக் கொண்டு இப்பள்ளு அமைந்துள்ளது. இந்நூலில் நாற்று நடுகைக்குப் பின்னுள்ள பகுதிகள் சிதைந்துள்ளமை கவலைக்குரியது.

பறாளை விநாயகர்பள்ளில் மூத்தபள்ளி ஈழமண்டலப்பள்ளி எனவும், இளையபள்ளி சோழமண்டலப்பள்ளி என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். தமிழ்நாட்டுடனும் தொடர்பு கொண்டிருந்த சின்னத்தம்பிப் புலவர், தமிழ்நாடு - ஈழம் தொடர்பான இலக்கிய உறவை வலுப்படுத்தும் நோக்குடன் இளையபள்ளியின் பாத்திரப் பெயரைச் சோழமண்டலப்பள்ளி என வழங்குகிறார் எனலாம். இரு நாடுகளினதும் நாட்டுவளத்தைச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் கற்பனைச் சிறப்போடு பாடியுள்ளார். உதாரணத்துக்குப் பின்வரும் பாடல்களைக் காட்டலாம்:

“மஞ்ச ளாவிய மாடங்க டோறும்
 மயில்கள் போன்மட வார்கணஞ் சூழ
 மஞ்ச ரோருகப் பள்ளியில் வான்சிறை
 யன்ன வன்னக் குழாம்விளை யாடுந்
 துஞ்ச மேதி சுறாக்களைச் சீறச்
 சுறாக்களோடிப் பலாக்கனி கீறி
 யிஞ்சி வேலியின் மஞ்சளிற் போய்விழு
 மீழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

தண்ட பாணி யிறைஞ்சு பதாம்புயத்
 தாணு நாதன் றிகம்பரத் தூயன்
 பண்டை நாகணை யானும் விரிஞ்சனும்
 பாதஞ் சென்னி யறியாத நம்ப
 னண்டர் நாயகற் கற்புத மீதென
 வரிக ளேந்திய வாலய வெற்பைத்
 துண்ட வான்கழு கென்றும் வலம்வருஞ்
 சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.”

பறளை விநாயகர் பள்ளில் பள்ளன், மூத்தபள்ளி,
 பண்ணைக்காரன் ஆகியோர் ஈழநாட்டைச் சேர்ந்தவராகக்
 காட்டப்படுகின்றனர். இளையபள்ளி சோழநாட்டைச்
 சார்ந்தவளாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறாள்.

இப்பள்ளில் இடம்பெறும் குலமுறை கிளத்தல்
 என்ற பகுதி, நாட்டு வளம் கூறலைத் தொடர்ந்து
 இடம்பெற்றுள்ளது. இப்பகுதியில் விநாயகரின் வரலாறும்,
 அவரது பெருமையும் கூறப்படுகின்றன.

பறாளை விநாயகர்பள்ளில், பிற பள்ளு நூல்களைப் போன்று பண்ணைக்காரனின் தோற்றத்தை நகைச்சுவை ததும்பப் புலவர் வர்ணித்துள்ளார்:

“மாறுகண்ணுஞ் சோகிப் பாகிற் பல்லினழகுஞ் - சுத்த
மாவளந்த நாழிபோலே வாயினழகுஞ்
சீறுசளி யாற் பெருத்த துள்ளு நாசியுங் - கொட்டை
திரித்த பருத்தியின்பைக் கூறை வயிறுங்
கீறிவேறு தசையொட்டி வைத்திடுகாதுஞ் -சற்றே
கிடுககட்டிப் பெற்றமுட்டிக் காலு மாகவே
ஆறுமுக வேலர்துணை யார்வடிவமோர் - பதி
னாறனார்பண் சேரும்பண்ணைக் காரனார் வந்தார்.”

ஈழத்திலே தோன்றிய பள்ளு நூல்களுள், கதிரைமலைப்பள்ளுக்கு அடுத்து இலக்கியத்தரத்தைப் பறாளை விநாயகர் பள்ளு கொண்டுள்ளது.

ஒல்லாந்தர் காலத்தில் தோன்றிய பிறிதொரு பள்ளு நூலாகத் தண்டிகைக் கனகராயன்பள்ளு விளங்குகிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் தெல்லிப்பளையில் நிலப்பிரபுவாக விளங்கிய கனகராய முதலியாரைப் பாட்டுடைத்தலைவராகக் கொண்டதாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. 1789இல் இந்நூல் தோன்றியது என்று கருதப்படுகின்றது.

பிற பள்ளு நூல்களினின்றும் கனகராயன் பள்ளு பாட்டுடைத்தலைவர் விடயத்தில் வேறுபடுகின்றது. நூலின் பாட்டுடைத்தலைவராக உண்மையில் இடம் பெறுபவர் கனகநாயக முதலியார். ஆயினும், அவரது

பெயரில் நூல் அமையவில்லை என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. பதிலாக, அவரது முன்னோரான தண்டிகைக் கனகராயன் என்பவரின் பெயர் இடம்பெற்றுள்ளது. பாட்டுடைத்தலைவர் என்ற முறையில் கனகநாயக முதலியாரின் பெருமை நூலின் பல இடங்களிலும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அதேவேளை, அவரின் உறவினர்களைப் பற்றியும் நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றார். இதனாலேயே, அவர்கள் எல்லோருக்கும் பொதுவாக, அவர்களின் முன்னோரான தண்டிகைக் கனகராயனின் பெயரை ஆசிரியர் நூலுக்கு இட்டிருக்கலாம் என்று கருத இடமுண்டு. இந்நூலை மாவை சின்னக்குட்டிப்புலவர் இயற்றியுள்ளார்.

தண்டிகைக் கனகராயன்பள்ளிற் கதைநிகழிடம் தமிழகமாக அமைந்துள்ளது. பள்ளன், முத்தபள்ளி, பண்ணைக்காரன் மூவரும் வடகாரையைச் சேர்ந்தவராகக் கூறப்படுகின்றனர். இளையபள்ளி தென்காரையைச் சார்ந்தவளாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றாள். முத்தபள்ளி வடகாரைப்பள்ளி என்றும், இளையபள்ளி தென்காரைப்பள்ளி எனவும் வழங்கப்படுகின்றனர்.

ஈழத்துப் பள்ளு நூல்களில் நிலப்பிரபு ஒருவரைப் பாட்டுடைத்தலைவராகக் கொண்டதாகத் தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளு விளங்குகிறது. ஒல்லாந்தர் காலத்திலிருந்து முக்கியத்துவம் பெறத்தொடங்கிய நிலப்பிரபுத்துவத்தைச் சேவிக்கும் மனப்பாங்கு வளர்ச்சியின் ஓர் உதாரணமாக இந்நூல் விளங்குகிறது. தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளின் செய்யுட்போக்கை

இனங் காட்டும் முறையில் பின் வரும் பாடலை நோக்கலாம். மூத்தபள்ளி கணவன் பற்றிப் பண்ணைக்காரனிடம் முறையிடும் பாடல்களில் ஒன்றாக இது அமைந்துள்ளது.

“சங்கீத லோலன் இரவலர்
 தமக்கநு கூலன் கடப்பந்
 தாரணி வேலன் மலரடி
 தனை நினை சீலன்
 துங்கவெம் பரியான் அடைந்தவர்
 தங்கட் கவம் புரியான்
 தூயவன் தண்டிகைக்
 கனக நாயகன் வயலிற்
 தங்கெல்லை யறியான் - குடலையி
 லுங்களைப் பறியான் - எனையென்றுஞ்
 சந்தியிலிழுப்பன் - பணமெலாஞ்
 சிந்தியே நெளிப்பன்
 குங்குமப் பூச்சும் நடிப்புஞ்
 சங்கையும் பேச்சும் போக்கக்
 கோட்டி கொள் பள்ளனைத் தொழுவிற்
 பூட்டிடு மாண்டே.”

நூலின் காப்புச் செய்யுள்கள் வெண்பாவிலும், மற்றைய பாடல்கள் விருத்தம், கலிப்பா, சிந்து, தரு ஆகிய யாப்புகளிலும் அமைந்துள்ளன. தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளு ஞானப்பள்ளைவிட இலக்கியச் சுவை கொண்டதாக விளங்குகிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நாற்று நடுகைக்குப் பின்னுள்ள பகுதி இப்பள்ளு நூலிற் சிதைந்துவிட்டது.

ஈழத்துப் பள்ளு நூலாசிரியர்களுள் கவித்துவ ஆற்றல் மிக்கவர்களாகக் கதிரைமலைப்பள்ளின் ஆசிரியரையும், பறாளை விநாயகர் பள்ளின் ஆசிரியரான நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவரையும் குறிப்பிடலாம். ஞானப்பள்ளு ஆசிரியரும், தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளின் ஆசிரியரான மாவை சின்னக்குட்டிப் புலவரும் கவித்துவ ஆற்றல் உடையவரேனும், இருவரும் பாட்டுடைத் தலைவர்களின் பெருமைகளை எடுத்துரைப்பதிலேயே அதிக கவனத்தைச் செலுத்திவிட்டனர். ஈழத்துப் பள்ளு நூல்களில், பள்ளு இலக்கிய அடிப்படையில் இலக்கியத் தரம் கொண்டவையாகக் கதிரைமலைப் பள்ளையும், பறாளை விநாயகர் பள்ளையுமே கூறமுடியும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

குமாரசுவாமி, வ. (பதிப்பு) (1932) தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளு, சென்னை.

சதாசிவம், ஆ. (தொகுப்பு) (1966) ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம், கொழும்பு: சாகித்திய மண்டலம்.

_____ (பதிப்பு) (1968) ஞானப்பள்ளு, கொழும்பு: அரசு வெளியீடு.

மனோகரன், துரை. (பதிப்பு) (1996) கதிரைமலைப்பள்ளு, கொழும்பு: இந்து சமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம்.

_____ (1997) இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, கண்டி: கலைவாணி புத்தக நிலையம்.

_____ (1999) பள்ளு இலக்கியமும் பாமரர் வாழ்வியலும், கொழும்பு: இந்து சமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம்.

_____ (2003) பார்வையும் பதிவும், இரண்டாம் பதிப்பு, கொழும்பு: தென்றல் பப்ளிகேஷன்.

நடராசா, க.செ. (1982) ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, கொழும்பு: கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்.

ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, சே.வெ. (பதிப்பு) (1956) பறாளை விநாயகர் பள்ளு, மூன்றாம் பதிப்பு, சென்னை.

வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் பற்றிய பதினேழாம் நூற்றாண்டு இலக்கியம்

இலங்கையிலே கடந்த ஏழு நூற்றாண்டுகளாகத் தொடர்ச்சியான தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கினைக் காணலாம். ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் பல்வேறு புதிய முயற்சிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஒல்லாந்தர் காலத்தைப் பொறுத்தவரை, இலங்கையில் பன்முகப்பட்ட தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகள் நடைபெற்றுள்ளன. அத்தகைய இலக்கிய முயற்சிகளில் ஒன்றாகக் காதல் என்னும் இலக்கியத்தின் தோற்றம் அமைகிறது. இலங்கையில் தோன்றிய ஒரேயொரு காதல் இலக்கியமாக வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல் விளங்குகின்றது.

தமிழில் உள்ள இலக்கிய வகைகளுள் ஒன்றாக விளங்கும் உலா என்ற இலக்கியம், உலா வரும் தலைவனை ஏழு பருவ மகளிர் கண்டு மயங்குவதாக அமைந்துள்ளது. உலாப்போகும் பாட்டுடைத் தலைவனைக் கண்டு பெண்ணாருத்தி காதல் வயப்பட்டு வருந்துவதாகப் பவனிக் காதல் என்ற இலக்கியம் அமையும். பவனிக்காதல் என்ற இலக்கியத்தின் அடுத்தகட்டப் பரிமாணமாக விளங்கும் இலக்கியமாகக் காதல் என்பது அமைந்துள்ளது. காதல் இலக்கியத்தில் உலா, பவனிக்காதல் ஆகிய இலக்கியங்களிற் கூறப்படும் விடயங்களுக்கும் மேலதிகமாக மலர்வனத்தில் தலைவன் தலைவி சந்திப்பு, தலைவன் தலைவியை

விட்டுப் பிரிதல், தலைவியின் ஏக்கம், தோழிகள் தலைவியின் அன்னையிடம் நிகழ்ந்தவை கூறல், அன்னை மகிழ்தல், தலைவனின் இருப்பிடத்துக்குத் தலைவியை அனுப்பி வைத்தல் முதலானவை இடம்பெறுகின்றன. ஆனால், வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதலில் தமிழகத்தில் தோன்றிய காதல் இலக்கியங்களிற் காணப்படும் அம்சங்களுக்கு மேலதிகமாகக் குறத்தி குறி சொல்லல், கிளி தூது செல்லல், சித்திரவேலாயுதர் தம் மாலையைக் கொடுத்தனுப்புதல் முதலான புதிய அம்சங்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்நூலில் உலா, தூது, குறவஞ்சி ஆகிய சிற்றிலக்கியங்களுக்குரிய அம்சங்களும் இணைந்துள்ளன.

வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல் திருகோணமலைக்குத் தெற்கேயுள்ள வெருகலிற் கோயில் கொண்டிருக்கும் சித்திரவேலாயுதர் மீது பாடப்பட்ட இலக்கியமாகும். இந்நூல் தம்பலகாமத்தைச் சேர்ந்த வீரக்கோன் முதலியால் இயற்றப்பட்டது. இலங்கையில் தோன்றிய பழைய நூல்களுக்குள்ளே திட்டவட்டமாகக் காலநிர்ணயம் செய்யக்கூடிய மிகச்சில நூல்களுள் ஒன்றாக வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல் என்ற நூல் விளங்குகிறது. நூலாசிரியரான வீரக்கோன் முதலி நூலில் தம்மைப் பற்றித் தன்னம்பிக்கையுடன் குறிப்பிடும்போது,

“பம்பிநிதங் கண்டளைநீர் பாயும் வளமிகுந்த
தம்பலகமத்திற் றகையறு வேளாண் மரபில்

ஐம்பெருமா னருந்தலத்தில் வந்துதித் தோன்
செய்யசித் திரவேலன் பொற்சீரடியை யேத்திடுவோன்

செப்பரிய வாய்மைசெறி வீரக்கோன் முதலி”

என்றும், “கோதில் புகழ்சேர் வீரக்கோன் முதலி” எனவும் கூறுகின்றார். வீரக்கோன் முதலி பற்றிப் பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் குறிப்பிடுகையில், “நூலாசிரியர் முதலிப் பட்டம் பெற்றிருந்தமையால் அவர் தலைமைக்காரர் பரம்பரை ஒன்றைச் சேர்ந்தவரென்று கொள்ளலாம். அவர் தேசத்தில் பரிபாலனத்திலே உயர் பதவியைப் பெற்றிருந்தவராதல் கூடும்” என்று தெரிவிக்கின்றார்.

வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதலில் கண்டியை ஆண்ட இராசசிங்கன் என்னும் மன்னன் பற்றி நூலாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். அம்மன்னன் பற்றிப் பின்வருமாறு நூலிற் குறிப்பிடப்படுகின்றது:

“எண்டிசையு மேத்து மிரவி குலத்துதித்தோன்
கண்டி நகராளுங் கவினுலவு ராசசிங்கன்.”

“மெத்தபுகழ் வாய்ந்த வெருகற் பதியுறையுஞ்
சித்திரவே லாயுதரின் சீரடியி லன்புகொண்டு

மானமுடன் மிக்க வயனிலமுந் தோப்புகளும்
மானியமா வீந்த புகழ்படைத்த பூபாலன்

மாணிக்கம் வைத்திழைத்த வன்னப் பதக்கமுடன்
பூணணிக ளீந்து புகழ்படைத்த பூபாலன்

கண்டிநக ராளுங் கனகமுடி ராசசிங்கன்.”

நூலாசிரியரார் குறிப்பிடப்படும் இக்கண்டி மன்னன் இரண்டாம் இராசசிங்கன் எனப் பேராசிரியர் பத்மநாதன் கருதுகின்றார். இதுபற்றி அவர் கருத்துத் தெரிவிக்கையில்,

“கண்டி நகரினை இராசதானியாகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்த அரசருள் இரண்டாம் இராசசிங்கனே அதிக பிரசித்தி பெற்றவன். சேனரதனின் மகனாகிய அவனுடைய ஆட்சி 17ஆம் நூற்றாண்டிலே அறுபது வருடங்கள் நிலைபெற்றது... இலங்கை வரலாற்றிலே அதிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சிகள் அக்காலப்பகுதியில் நடைபெற்றன. போர்த்துக்கேயரின் ஆதிக்கம் அவன் மேற்கொண்ட இராஜதந்திர நடவடிக்கைகளின் பயனாக இலங்கையில் ஒழிந்தது. இராசசிங்கன் அவர்களை நாட்டிலிருந்து அகற்றுவதற்கென்று உலாந்தாக்காரரின் உதவியை நாடிப் பெற்றான். போர்த்துக் கேயருக்கு எதிரான போர்களில் மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை ஆகிய பிராந்தியங்களிலுள்ள வன்னியர்கள் கணிசமான அளவிலே பங்குகொண்டமையுங் குறிப்பிடற்குரியதாகும். இரண்டாம் இராசசிங்கனின் ஆட்சியில் இப்பிராந்தியங்களிலுள்ள வன்னியர் கண்டி இராசதானிகளோடு மிக நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டிருந்தனர். நாயக்க மன்னர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் அத்தகைய நெருங்கிய உணர்ச்சிபூர்வமான உறவு இருந்தமைக்கான சான்றுகள் காணப்படவில்லை. எனவே, சித்திரவேலாயுதர் காதலிற் புகழ்ந்துரைக்கப்படும் அரசனைக் கண்டி மன்னனாகிய பிரபலம் மிக்க இரண்டாம் இராசசிங்கன் என்று அடையாளம் காண்பதே பொருத்தமாகும்”

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வகையில், இந்நூல் கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டது எனக் கொள்ள முடிகின்றது.

வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் கோயிலை நிறுவியவராக நல்லநாதச்செட்டியார் என்பவர் நூலிற் குறிப்பிடப்படுகின்றார்.

“சித்திரவே லாயுதவேள் சேர்ந்து மகிழ் வாயுறையுஞ்
சித்திரஞ்சே ராலயமும் செம்பொற் சினகரமும்

திட்டமுடன் முன்னாளிற் செய்தநல்ல நாதனெனுஞ்
செட்டிவம் மிசத்திலுள்ள செய்யபிரதானிகள்”

என்று நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டுச் செல்வதைக் காணலாம்.

நானூற்று இருபது கண்ணிகளைக் கொண்ட இந்நூலில், நூலாசிரியர் அவையடக்கம் கூறும்பொழுது, குளிர்ந்த மதிக்குப் பதிலாக மின்மினிகள் வெளிவந்து உலாவுதல் போல, அழகுமிக்க சேவல் தனது இறகையடித்துக் கூவுதலைப் பார்த்து மாடப்புறா கூவுதல் போல், அன்னநடை இப்படித் தான் இருக்கும் என்று காட்டக் காகம் நடந்து காட்டுதல் போல், முத்தமிழை நன்குணர்ந்த முதறிஞர் தங்கள் முன்பு சிற்றறிவால் இக்காதல் இலக்கியத்தைத் தாம் செப்பத் துணிந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

சித்திரவேலாயுதர் காதல் பல அம்சங்களைத் தன் னகத் தே கொண்டதாக விளங்குகின்றது. சித்திரவேலாயுதர் உலாப் போதல், அவ்வுலாவின்போது மாதர் அவரைக் கண்டு மயங்குதல், முத்து மோகனப் பெண் அவர்மீது காதல் கொள்ளுதல், மலர் வனத்திலே சித்திரவேலாயுதரும் முத்து மோகனப் பெண்ணும் சந்தித்தல், கூடி மகிழ்தல், சித்திரவேலாயுதர் அவளை விட்டுப் பிரிதல், அவள் துன்பமுறல், தோழியர் அவளது அன்னைக்கு உரைத்தல், அன்னை அவளை ஏசித் துரத்தல், அவள் மலர்வனத்தில் இருந்து வேதனைப்படல்,

குறத்தி குறி சொல்லல், கிளியைத் தூதனுப்பல், கிளி சித்திரவேலாயுதரிடம் தூது சொல்லி, அவரிடமிருந்து மாலை பெற்று மகிழ்தல் ஆகியவை இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

நூலாசிரியரான வீரக்கோன் முதலி தமது முருகபக்தியையும் நூலிற் பல இடங்களில் இழையோட விட்டுள்ளார். சித்திரவேலாயுதர் திருக்கோணேஸ்வரத்துக்குச் சென்று, தந்தையாகிய கோணேசப் பெருமானையும், அன்னையாகிய மாதுமையம்மையையும் வணங்கியதாக நூலிற் கூறப்படுகின்றது. அப்போது கோணேசப் பெருமான் சித்திரவேலாயுதரின் கரங்களைப் பற்றிப் புகழ்ந்துரைப்பதாக ஒரு சந்தர்ப்பத்தை நூலில் ஏற்படுத்தி, முருகனின் பெருமைகளைக் கூறுகின்றார். அது போன்று, மாதுமையம்மையை முருகன் வணங்கியபோது, அவள் சித்திரவேலாயுதரை மடிமீது இருத்தி, அவரின் திருப்பாதங்களைத் தமது கைகளினால் தூக்கிப் புகழ்ந்துரைப்பதாகவும் ஒரு வாய்ப்பினைக் கவிஞர் உருவாக்கி, முருகனின் சிறப்புகளை எடுத்துரைக்கின்றார்.

சித்திரவேலாயுதரின் உலா அழகாக இந்நூலில் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. அவரின் திருவுலாச் சிறப்பைக் காணவந்த பெண்களின் நிலையும் சுவாரசியமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. சித்திரவேலாயுதர் மீது காதல் கொண்ட முத்துமோகனப் பெண் மன்மதனையும், மதியையும், குயிலையும், தென்றலையும் பழிப்பதைச் சுவைபட நூலாசிரியர் விபரித்துள்ளார். சித்திரவேலாயுதருடனான

சந்திப்பினால் தன்னினைவிழந்த முத்துமோகனப் பெண்ணின் மயக்கம் தீர்ப்பதற்குப் பல வழிமுறைகளைத் தேடும் அவளது தோழியர் மூலமாகத் தமது காலத்தில் திருகோணமலைப் பிரதேசத்தில் இருந்த வழிபாட்டு முறைகளையும் நூலாசிரியர் தெரிவிக்கின்றார்:

“ஐங்கரற்குத் தேங்கா யறுநூறு தானுடைத்து
இங்கிதப்பொற் பொங்க லிடுவமென நேர்ந்திடுவார்

வன்னமிகு கோணமலை வாசருக்கும் வாமமுறும்
அன்னநடை யாட்கு மபிஷேகம் செய்வமென்றார்

நீருலவு வாவிதிகழ் நீலாப்பளை உறையும்
பாருலவு பத்தினிக்கும் பண்பாக நேருமென்பார்

செய்யசம்பூர் மேவுகின்ற தேவிபத்திர காளிதனக்
கையமற நேர்ந்திழையை யாயிழைகைக் கட்டுமென்பார்

தென்வெருகல் மீதுறையுஞ் சித்திர வேலாயுதர்
பொன்படியி லைஞ்நூறு பொன்வைப்போ மென்றுரைப்பார்

முர்க்க மாதாவினுக்கு முவுலகி லுள்ளவர்கள்
ஆர்க்கு மரிதான அரும்பூசை செய்வமென்பார்

காட்டிலுறு மாடனோடு காடன்கறுப்பன் முன்னோர்க்கு
காட்டுக்கிடா யறுநூ றன்பாக வெட்டுமென்பார்.”

இவ்வாறு விநாயகர், கோணேஸ்வரர், கண்ணகையம்மன், பத்திரகாளி, சித்திரவேலாயுதர், துட்டத்தன்மையுள்ள பெண் தெய்வம், மாடன், காடன், கறுப்பன் முதலான

தெய்வங்களை வழிபடும் வழக்கம் தமது காலத்தில் இருந்தமையை நூலாசிரியர் காட்டுகின்றார்.

முத்துமோகனப் பெண் தனது காதலைச் சித்திரவேலாயுதரிடத்தில் தெரிவிப்பதற்குக் கிளியைத் தூதாக அனுப்பும் உத்தியைக் கையாண்டு, நூலாசிரியர் தாம் தெரிவிக்க விரும்பும் பல செய்திகளையும் குறிப்பிடுகின்றார். இன்ன இன்ன வேளைகளைத் தவிர்த்து, கிளி தன் காதலைச் சித்திரவேலாயுதரிடத்தில் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று முத்துமோகனப் பெண் கூறும் பாங்கு சுவைக்கத்தக்கது.

“வேலரிடந் தூதாய் விரைந்தேகி பென்றுயரை
சாலமுடன் சொல்லுஞ் சமயமதைக் கூறுவன்கேள்

என்போலும் பெண்க ளிசைந்தனுப்பும் தூதுவர்கள்
அன்புடனே பேசுமமையமதிற் சொல்லாதை

இந்திரனுஞ் சந்திரனு மெண்ணரிய விண்ணவரும்
வந்துதொழும் போதெனது மையறனைச் சொல்லாதை

வீரவா கோடுமற்றும் வீரர்தொழு தேத்துகின்ற
நேரமதி லென்மயலை நீயெடுத்துச் சொல்லாதை”

“கண்டிநக ராளுங் கனகமுடி ராசசிங்கன்
தெண்டனிடும் போதெனது சேதியை நீ சொல்லாதை”

“.....நல்ல நாதனெனுஞ்
செட்டிவம் மிசத்திலுள்ள செய்யபிர தானிகள்போய்

பன்னரிய பாதம் பணிந்துதொழு தேத்துகையில்
என்னுடைய சங்கதியை எள்ளளவுஞ் சொல்லாதை

துன்னுமிரு மரபுந் துய்யவிளஞ் சிங்கமெனும்
வன்னிமைபொற் பாதம் வணங்கையினீ சொல்லாதை

சாற்று நிலைமை தலைமையுடன் மற்றுமுளார்
போற்றுகையி லென்மயலைப் பூங்கிளியே சொல்லாதை

வித்வசனர் பாமாலை மெல்லடியிற் சூட்டுகையிற்
சத்தியமாக யென்மயலைச் சற்றுநீ சொல்லாதை

எண்டிசையிற் பாலகரு மிப்புவியி லுள்ளவருந்
தெண்டனிடும் வேளையிலென் சேதிதனைச் சொல்லாதை

வன்னிமை தேசத்தார் மகாநாடு தான்கூடி
மின்னுமெழின் மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கும் வேளையிலே

கோதில் புகழ்சேர் வீரக்கோன்முதலிதானியற்றுங்
காதலரங் கேற்றுகையிற் காதறனைச் சொல்லாதை.”

கவிஞரின் மொழிநடை எளிமை வாய்ந்ததும்,
அழகு செறிந்ததுமாக விளங்குகின்றது. அவரது கவித்துவ
ஆற்றலும், கற்பனைத் திறனும் விதந்து
குறிப்பிடத்தக்கவை. ஈழத்தின் சிறந்த பழந்தமிழ்
இலக்கியங்களுள் ஒன்றாக வெருகல் சித்திரவேலாயுதர்
காதல் விளங்குகின்றது.

உசாத்துணை நூல்கள்

சதாசிவம், ஆ. (தொகுப்பு) (1966) ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம், கொழும்பு: சாகித்திய மண்டலம்.

பத்மநாதன், சி. (பதிப்பு) (2000) வெருகல் ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் காதல், கொழும்பு: இந்து சமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம்.

மனோகரன், துரை. (1997) இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, கண்டி: கலைவாணி புத்தக நிலையம்.

நடராசா, க. செ. (1982) ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, கொழும்பு: கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்.

வரத பண்டிதரின் இலக்கிய சமய நூல்கள்

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து தொடர்ச்சியான முறையில் வளர்ச்சி பெற்று வந்துள்ளது. யாழ்ப்பாண மன்னர் காலத்தில், அவர்களது ஆளுகைக்கு உட்பட்ட பிரதேசத்தில் இந்துமதமே முக்கிய மதமாக விளங்கியது. இதனால், இயல்பாகவே இந்துமதச் சார்பு கொண்ட இலக்கியங்கள் தோன்றக் கூடிய வாய்ப்புகள் இருந்தன. ஆனால், யாழ்ப்பாண மன்னரின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து, அரசியல் ஆதிக்கம் பெற்ற போர்த்துக்கேயரின் காலத்தில் புதிய மதமான கத்தோலிக்கம் பரவத் தொடங்கியது. அவர்கள் காலத்தில் இந்து மதம் கடுமையான பாதிப்புக்கு உள்ளாகியது. அவர்களைத் தொடர்ந்து அரசியல் ஆதிக்கம் பெற்ற ஒல்லாந்தர், புரொட்டஸ்தாந்தரைத் தவிர்ந்த பிற சமயத்தவர் பகிரங்கமாகத் தமது சமய வழிபாடுகளை நிகழ்த்தக் கூடாது என உத்தரவு பிறப்பித்தனர். புரொட்டஸ்தாந்து சார்பான மதமாற்ற முயற்சிகளும் அதிக அளவில் இடம்பெற்றன. ஆயினும், ஒல்லாந்தர் காலத்தில் இந்து சமய இலக்கியங்களின் தோற்றத்துக்குத் தடையிருக்கவில்லை. போர்த்துக்கேயரால் இடிக்கப்பட்ட சில இந்துக் கோயில்கள் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் திரும்பக் கட்டப்படக் கூடிய வாய்ப்பும், வேறுபல இந்துக் கோயில்கள் புதிதாகத் தோன்றக்கூடிய நிலையும் அக் காலத்தில் இருந்தன. அதனால், அக்காலகட்டத்தில் இந்துமதச் சார்பு கொண்ட நூல்களும் இலக்கியங்களும் தோன்றும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

ஒல்லாந்தர் காலத்தில் தோன்றிய இந்துமதச் சார்பான நூல்கள் திட்டமிட்ட பிரசார நோக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளங்குவதைக் காணலாம். அந்நியர் ஆட்சிக்காலத்தில் தமது சமய நடவடிக்கைகள் தடுக்கப்பட்டபோது, இந்துமதத்தவர் மத்தியில் வீறுகொண்டெழுந்த சமயப் பேரார்வம், அக்காலப் புலவர்கள் சமயச்சார்பான நூல்களை எழுதத் தூண்டியது எனலாம். போர்த்துக்கேயர் ஆட்சியில் இந்துக் கோயில்கள் அழிக்கப்பட்ட நிலை, இந்துக்களின் மனங்களை மிகவும் பாதித்தது. ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்தில் மதவழிபாட்டுச் சுதந்திரம் பெரிதாக இல்லாதபோதிலும், போர்த்துக்கேயர் ஆட்சியைவிட ஓரளவு சுதந்திரமாகச் செயற்பட வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இந்நிலை, பெரும்பாலான இந்து சமய நூல்களும், இந்து மதம் சார்ந்த இலக்கியங்களும் தோன்றுவதற்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது. நீண்ட காலமாக வளர்ந்துவந்திருந்த இந்து சமயத்துக்குப் போட்டியாகப் புதிய மதங்களான கத்தோலிக்கமும், புரொட்டஸ்தாந்தமும் வேருன்றத்தொடங்கிய சூழ்நிலையில், தமது தலங்களின் சிறப்புக்களையும், தமது சமய உண்மைகளையும், தத்துவங்களையும், வழிபாட்டு அம்சங்களையும், தமது பக்தியுணர்வையும் புலப்படுத்த வேண்டிய தேவை இந்துக்களுக்கு இயல்பாக ஏற்பட்டது. அதனையே சிறப்பாக ஒல்லாந்தர் கால இலக்கியவாதிகளின் நூல்களிற் காணமுடிகின்றது.

ஒல்லாந்தர் காலத்தில் கணபதி ஐயர், நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர், இணுவைச் சின்னத்தம்பிப் புலவர்,

வரதபண்டிதர், மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர், வீரக்கோன் முதலியார், காரைதீவு மே. சுப்பையர், சுதுமலை விநாயகர், கூழங்கைத் தம்பிரான் முதலியோர் பல்வேறு இந்து சமயச் சார்பான இலக்கியங்களைப் படைத்தனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் தல சம்பந்தமான நூல்களை இயற்றினர். கணபதி ஐயர் வட்டுநகர் பத்திரகாளியம்மை பதிகம், வட்டுநகர் பத்திரகாளியம்மை ஊஞ்சல் ஆகியவற்றைப் படைத்தார். நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர் மறைசையந்தாதி, கல்வளையந்தாதி, பறாளை விநாயகர் பள்ளு ஆகிய தலச் சிறப்புக் கூறும் நூல்களை இயற்றினார். இணுவைச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் பஞ்சவன்னத்தூது, இணுவில் சிவகாமியம்மை மீது பதிகம், சிவகாமியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், சிவகாமியம்மை திருவூஞ்சல், சிறை நீக்கிய பதிகம் முதலியவற்றோடு, சிவகாமியம்மை மீது தனிப்பாடல்களையும் பாடியுள்ளார். வரதபண்டிதர் கண்ணியவளை குருநாதசுவாமி கிள்ளைவிடுதூது, கணேசவிற்கோட்ட விநாயகர் ஊஞ்சல் முதலியவற்றைப் படைத்தார். மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர் புலியூர் யமக அந்தாதியையும், வீரக்கோன் முதலியார் வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல் என்ற நூலையும் இயற்றினர். காரைதீவு மே. சுப்பையர் நல்லை நாயக நான் மணிமாலையையும், சுதுமலை விநாயகர் கதிரைமலைக் குறவஞ்சிகையையும், கூழங்கைத் தம்பிரான் நல்லைக் கலிவெண்பாவையும், சித்திவிநாயகர் திருவிரட்டை மணிமாலையையும் எழுதினர். இவற்றுள் மறைசையந்தாதி, புலியூர் யமகவந்தாதி என்பன தமிழ்நாட்டுத் தலங்களைப் போற்றுபவையாக விளங்குகின்றன. வரதபண்டிதர் விரத மகிமை பற்றிப் பாடுவதில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவராக

விளங்கினார் என்பதை, அவர் இயற்றிய பிள்ளையார் கதை, சிவராத்திரி புராணம், ஏகாதசிப் புராணம் ஆகியவை உணர்த்துகின்றன.

இவர்களுள் வரதபண்டிதர் கி.பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவராகப் பொதுவாகக் கருதப்படுகின்றார். யாழ்ப்பாணத்தில் சுன்னாகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், வரதகவிராயர், வரதராச கவிராசர், வரதராச பண்டிதர் என்னும் பெயர்களாலும் குறிப்பிடப்படுகின்றார். பாவலர் சரித்திர தீபக ஆசிரியர் இவர் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, “இவ்வரத பண்டிதர் அச்சுவேலியில் விவாகம் செய்து அங்கே இருந்தபோதே பிள்ளையார் கதையைப் பாடினார் என்றும் இவர் இருந்து இறந்த வளவு ‘புலவர் வளவு’ என்று இந்த நாள் வரைக்கும் அழைக்கப்பட்டு வருகிறது என்றும் அப்பகுதியில் ஒருவர் சொல்லக் கேட்டோம்” என்று கூறியுள்ளார். அந்தணர் பரம்பரையைச் சேர்ந்த இவரின் குடும்பத்தவர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக வைத்தியத்துறையில் ஈடுபட்டவர்கள். அதனாலேயே வரதபண்டிதரினால் அமுதாகரம் என்னும் வைத்திய நூலையும் இயற்றமுடிந்தது எனலாம். இயல், இசை, நாடகத்துறைகளில் தேர்ச்சி பெற்ற வரதபண்டிதர், சோதிடம், வைத்தியம், வாகடம் என்பனவற்றையும் கற்றுணர்ந்துள்ளார். ஒல்லாந்தர் காலத்துப் பிரபல தமிழ்ப் புலமையாளரான கூழங்கைத் தம்பிரானின் மாணவரான இவர், இலக்கியம், சமயம், வைத்தியம் தொடர்பான நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார்.

வரதபண்டிதரின் குருநாதசுவாமி கிள்ளைவிடுதூது, காங்கேசன்துறையைச் சேர்ந்த கண்ணியவளையிற்

கோயில் கொண்டுள்ள குருநாதசுவாமியைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்ட நூலாக விளங்குகின்றது. இந்நூலில் தலைவி மலர், அன்னம், குயில், வண்டு, மேகம், தென்றல், பூவை ஆகியவற்றைத் தான் தூதுவிட விரும்பவில்லையெனத் தெரிவித்து, கிளியைப் பாராட்டி, அதுவே தனக்காகத் தலைவனிடம் தூது போக வேண்டுமென வேண்டிக்கொள்கின்றாள். கிளியிடம் அவள் தூதுரைக்கும்போது, தூது சென்ற பிறரைப் பற்றியும் தெரிவிப்பதைக் காணலாம். சுந்தரருக்காகச் சிவபெருமான் பரவையிடம் தூது சென்றமை, பாண்டவருக்காகக் கண்ணன் துரியோதனனிடத்தில் தூது சென்றமை, இராமனுக்காக அனுமான் இராவணனிடத்தில் தூது சென்றமை, இந்திரனுக்காக நளன் தமயந்தியிடம் தூது சென்றமை பற்றித் தெரிவிக்கின்றாள். குருநாதசுவாமி கோயில் கொண்டிருக்கும் கண்ணியவளைக்கு அண்மையில் உள்ள ஊர்களின் பெயர்களும் நூலிற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அந்த ஊர்களில் வாழ்வோருக்குப் பொருளும், உணவும் உதவி, நோய் தீர்த்து, கேட்ட வரம் நல்கும் கிருபாசமுத்திரமாகக் கோயிலில் வீற்றிருக்கும் தெய்வமான குருநாதசுவாமி விளங்குகிறார் என்பது நூலில் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

சிலப்பதிகாரத்துக் கதையமைப்பு மாற்றம் பெற்று, இத் தூதுப் பிரபந்தத் துடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளது. குருநாதசுவாமியின் பவனிச் சிறப்பும், அவன் மீது தனக்கேற்பட்ட காதலும், தூதுரைக்கும் முறையும், தூதுரைக்கப்படும் வேளையும் தலைவியினால் கிளியிடம் கூறப்பட்டு, அவனிடமிருந்து மாலை வாங்கிவருமாறும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. இந்நூலிலிருந்து

ஒரு பகுதி பின்வருமாறு:

“முன்னதிலே நின்று முதல்வன் குருநாதன்
சந்நிதி வாச றனிலணுகி - யன்னவர்தான்

மஞ்சன மாடி மணிப்பொற் கலன்பூட்டி
யஞ்சுவிதப் போசனங்க ளார்ந்தருளிக் - கஞ்சனநேர்

நோக்கிக் களிகூர்ந்து நுண்ணிடையா ராட்கொண்டு
வாக்கின் மனத்தின் மகிழ்ச்சியுண்டாய் - நீக்கமின்றி

நாற்றிசையி லுள்ள நரருக் கருள்புரிந்து
வீற்றிருக்குஞ் சந்தோஷ வேளைகண்டு - போற்றிசெய்து

நீர்வாழி யீங்குன் றிருப்பதியும் வாழியுன்றன்
பேர்வாழி யென்று பெரிதேத்திச் - சீர்வாழு

நின்பவனி கண்டொருபெ ணின்னை நினைந்துநெஞ்சி
லன்பவன லிட்டமெழு காயினா - ளின்பமலர்

மஞ்சரிகள் சூடாள் வரிவிழிக்கு மைதீட்டாள்
விஞ்சுமணிப் பொற்புண் விதம்பூணாள் - வஞ்சியரோ

டம்மனைபந் தாடா ளன்ன மிவைதொடாள்
தம்மனைமார் தங்களொடு தார்கட்டாள் - செம்மனையிற்

கண்டுகிலா ளென்றெனது காதலெல்லாங் காதிலுற
விண்டுவிண்டு நன்றா விரித்தெடுத்துப் - பண்டிங்

கிறுதி பயப்பினு மெஞ்சா திறைவற்
குறுதி பயப்பதாந் தூதென் - றறிவிற்

றிருவள் ளுவருரைத்த செய்யுட் - பயனைப்
பெருகநினைந் தச்சமறப் பேசி - முருகுமலர்ச்

சோலைப் பசங்கிளியே சொல்லுங் குருநாதர்
மாலைதனை நீவாங்கி வா.”

வரதபண்டிதரின் இலக்கிய ஆளுமையைக் குருநாதசுவாமி
கிள்ளைவிடுதூதில் தரிசிக்கமுடிகிறது.

வரதபண்டிதரின் பிள்ளையார் கதை, சிவராத்திரி
புராணம், ஏகாதசிப் புராணம் ஆகியவை விரதங்களின்
மகிமையைப் பேசுகின்றன. பிள்ளையார் கதை காப்பு,
கதை, நூற்பயன் ஆகிய அம்சங்களைக் கொண்டு,
பிள்ளையாரின் (விநாயகரின்) விரத மகிமையைக்
கூறுகின்றது. இந்நூலின் ஆரம்பத்தில் பிள்ளையாரின்
திருவவதாரம் எடுத்துக்கூறப்படுகின்றது. பிள்ளையார் விரதம்
அனுட்டிப் பதால் ஏற்படும் நன்மைகள், அது
அனுட்டிக்கப்படும் முறை பற்றிய விடயங்கள் நூலில்
விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன. பிள்ளையாரை வழிபட்டோர்
பெற்ற பயன்கள் கண்ணன் வாயிலாகச்
சொல்லப்படுகின்றன. இந்நூலின் இறுதியிற் கூறப்படும்
இலக்கணசுந்தரி என்பவளின் கதை, பொதுமக்களை மிகவும்
கவர்ந்த பகுதியாக விளங்குகிறது. பிள்ளையார் கதையின்
முதற் காப்புச் செய்யுள் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது:

“கரும்பு மிளநீரும் காரெள்ளுந் தேனும்
விரும்பு மவல்பலவு மேன்மே - லருந்திக்
குணமுடைய ராயிருந்து குற்றங்க டர்க்குங்
கணபதியே யிக்கதைக்குக் காப்பு.”

இச் செய்யுள் எவரையும் கவரும் வண்ணம்
அமைந்துள்ளது.

வரதபண்டிதரின் நூல்களில் அளவாற் பெரியது சிவராத்திரி புராணமாகும். எழுநூற்றுப் பதினான்கு செய்யுட்களைக் கொண்ட இந்நூலுக்கு நூற்சிறப்புப் பாயிரங்களை மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர், நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர் ஆகியோர் பாடியுள்ளனர். சிவராத்திரியின் மகிமையைச் சிறப்பாக உணர்த்தும் முறையில் இந்நூல் அமைந்துள்ளது. சிதம்பரத்தைச் சார்ந்த அறிஞர்களின் வேண்டுகோள்களுக்கு ஏற்பத் தாம் இந்நூலைப் பாடியதாக வரதபண்டிதர் தற்சிறப்புப் பாயிரத்திற் கூறுகின்றார். சிவராத்திரியுற்பவச் சருக்கம் முதல் சாலிகோத்திரச் சருக்கம் வரையிலான ஒன்பது சருக்கங்களை இந்நூல் கொண்டுள்ளது. நைமிசா ரணியத்தில் வாழும் முனிவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கச் சூதமுனிவர் கூறுவதாகச் சிவராத்திரி விரதத்தின் தோற்றம், அதை நோற்கும் முறை, இவ்விரதத்தாற் பயன்பெற்றவர்களின் கதைகள் ஆகியவை நூலில் விபரிக்கப்படுகின்றன. வரதபண்டிதரின் புலமைத்திறத்தைப் பின்வரும் பாடல் இனங்காட்டுகின்றது:

“கயமலர் துவைத்துக் கரைதவழ் பணிலங்
கான்றிடத் தோன்றுநித் திலத்தை
முயன்மதிப் பிள்ளை யெனப்பகற் காவி
முகைமுறுக் குடைந்துதே னொழுக்கும்
வயன்மருங் கெழுந்த கரும்பினைக் கவரி
முறித்திடத் தெறித்தவெண் மணிமுத்
தயன்முதிர்ந் திடுசூற் றவளைமேற் படநொந்
தாங்கது பொறுத்திடா தரற்றும.”

வரதபண்டிதரின் அழகியல் உணர்வினுக்கு இப்பாடல் ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது.

திருமாலுக்குரிய விரதமாகிய ஏகாதசி பற்றிக் கூறும் புராணமாக ஏகாதசிப் புராணம் விளங்குகிறது. ஏகாதசி விரதத்தைக் கணிக்கும் முறைகளும், அவ்விரதத்தின் பெருமையும், அவ்விரதத்தை நோற்கும் மரபும் இதில் கூறப்படுகின்றன. ஏகாதசிப் புராணம் காலநிர்ணயச் சருக்கம், உருக்குமாங்கதச் சருக்கம், வீமேகாதசிச் சருக்கம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு விளங்குகிறது. இந்நூலிலும் வரதபண்டிதரின் சமய அறிவையும், கற்பனைச் சிறப்பையும் காட்டத்தக்க பல செய்யுள்கள் உள்ளன.

ஒல்லாந்தர் காலத்திற் சிறந்த புலமையும், பேரறிவும் பெற்றுத் திகழ்ந்தவர்களுள் ஒருவராகச் கன்னாகம் அ. வரதபண்டிதர் விளங்கினார் என்பதை, அவர் ஆக்கிய நூல்கள் உணர்த்துகின்றன. ஒல்லாந்தர் காலத்து இலக்கியப் போக்கினையும், சமய நிலையினையும் அறிந்துகொள்வதற்கு அவரது நூல்கள் பெரிதும் பயன்படுகின்றன.

உசாத்துணை நூல்கள்

இரகுபரன், க. (பதிப்பு) (1998) வரதபண்டிதம், கொழும்பு: இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்.

சதாசிவம், ஆ. (தொகுப்பு) (1966) ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம், கொழும்பு: சாகித்திய மண்டலம்.

மனோகரன், துரை. (1997) இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, கண்டி: கலைவாணி புத்தக நிலையம்.

நடராசா, க.செ. (1982) ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, கொழும்பு: கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்.

இணுவை சின்னத்தம்பிப் புலவரின் பஞ்சவன்னத்தாது : ஒரு நோக்கு

தமிழிலே தோன்றிய பல்வகைச் சிற்றிலக்கியங்களுள் தூதும் ஒன்றாகும். ஒருவரிடம் இன்னொருவர், தாம் விரும்புகின்ற யாதாயினும் ஒரு கருத்தை எடுத்துரைப்பதற்காக ஏதாவது ஒரு பொருளை அல்லது ஒரு பிராணியை அல்லது மக்களுள் ஒருவரைத் தூதாகச் செலவிடுப்பது தூது என்னும் இலக்கியமாகும். சங்க இலக்கியப் புலவர் சிலரும் சில தனிச் செய்யுள்களில் தூது இலக்கியத்துக்குரிய அம்சங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். தும்பிசேர் கீரனார், செம்பியனார், சேத்தங்கண்ணனார், மதுரைக்கள்ளிற் கடையத்தான் வெண்ணாகனார், வெள்ளிவீதியார், அம்முவனார், பிசிராந்தையார் போன்றோர் வண்டு, கிளி, அன்னம், நாரை, நண்டு முதலான பிராணிகளையும், பாணனையும் தூது அனுப்புவதாகப் பாடியுள்ளனர். இவர்களுட் பிசிராந்தையார் சோழ மன்னனிடம் அன்னச் சேவலைத் தூது அனுப்புவதாகப் பாடி, அம்மன்னன் மீதான தமது அன்பினை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மற்றைய புலவர்கள் காதல் வயப்பட்ட தலைவியொருத்தி, தனது தனிமைத் துன்பத்தைப் புலப்படுத்தும் முறையிலான தூதுப் பாடல்களை ஆக்கியுள்ளனர். பிசிராந்தையார் புறப் பொருள் ரீதியில் தூதுச் செய்தியைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். சங்கமருவிய காலத்து நூலான ஐந்திணையெழுபதில் மூலாதியார் என்னும் புலவர், தலைவியொருத்தி அன்றிலைக் தூது விடுவதாகப் பாடியுள்ளார். சிலப்பதிகாரத்திலே கானல்வரியில், தலைவி

தூது போகாத நாரையை விரட்டுவதாகவும், கடல், பொழில், அன்னம், துறை ஆகியவற்றை விளித்து, தலைவன் பிரிந்திருப்பது கூடாது என்பதைத் தெரிவிப்பதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

பல்லவர் - பாண்டியர் காலத்துப் பக்தி வெள்ளத்தில் திளைத்திருந்த நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் தூது அம்சத்தைக் கொண்டும் தமது பக்திப் பனுவல்களைப் புனைந்துள்ளனர். இறைவன் மீது காதல் வசப்பட்ட தலைவியராகத் தம்மைப் பாவனை செய்தும் தமது பக்திப் பரவசத்தைப் புலப்படுத்தினர். அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய சைவ அடியார்களும், திருமங்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார், ஆண்டாள் முதலான வைணவ ஆழ்வார்களும் தூதுப் பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடியுள்ளனர். காலப்போக்கில் நக்கீரதேவர், கபிலதேவர், பட்டினத்துப் பிள்ளையார், நம்பியாண்டார் நம்பி முதலியோரும் தூது அடிப்படையிற் பாடல்கள் புனைந்துள்ளனர்.

இவை தவிர, நந்திக் கலம்பகம், முத் தொள்ளாயிரம், பாண்டிக்கோவை முதலான நூல்களிலும் தூதுப் பொருள் இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். சங்ககாலத்தில் தனிச்செய்யுள்களில் இடம்பெற்ற தூதுப் பொருள், பல்லவர் - பாண்டியர் காலத்தில் பதிகம், அந்தாதி, கோவை, கலம்பகம் போன்ற சிற்றிலக்கியங்களின் ஓர் அம்சமாகவும் பயன் படுத்தப்பட்டிருப்பதையும் நோக்கலாம்.

ஆயினும், கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டைச்

சேர்ந்தவரான உமாபதி சிவாசாரியார் காலத்திலிருந்தே தூது தனியானதோர் இலக்கியமாகத் தமிழில் வளரத் தொடங்கியது. அவரது நெஞ்சுவிடுதூது என்னும் நூல், பிற்காலத் தூது நூல்களுக்கெல்லாம் முன்னோடியாக விளங்குகின்றது.

சங்ககாலத்தில் அன்பின் ஐந்திணை ஒழுக்க முறைமையில் தலைவி தலைவனிடம் தூதுரைக்கும் பண்பு, பல்லவர் - பாண்டியர் காலத்திலிருந்து ஒருதலைக்காம உணர்வாகப் புதுவடிவம் பெறுவதைக் காணலாம். இறைவன் மீது அடியவர் செலுத்தும் பக்தியைப் புலப்படுத்துவதற்கு ஒருதலைக்காம உணர்வே பொருத்தமானது எனக் கண்ட பக்திக் கவிஞர்கள், அதனையே அகத்திணை சார்ந்த தூதின் அடிப்படையாகக் கொண்டனர்.

பல்லவர் - பாண்டியர் காலத்திலிருந்து சில புதிய அம்சங்கள் தூதுப் பொருளில் இடம் பெறத் தொடங்குவதைக் காணமுடிகிறது. தூதாக விடும் பொருள்களை வருணித்தல், தலைவனிடத்துத் தூதுரைத்து மாலை வாங்கிவர வேண்டுமென்று தூதுப் பொருளுக்கு எடுத்துரைத்தல், உலாவில் இடம்பெறுவது போன்று, தலைவன் உலா வருதல் கண்டு தலைவி காதல் கொள்ளல் முதலானவை இவ்வாறான புதிய அம்சங்களாக விளங்குகின்றன.

தூது இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் பாட்டுடைத் தலைவனின் புகழ் பாடுதலை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. சில தூது இலக்கியங்கள் தலைவன்

தலைவியிடம் தூது விடுவதாகவும் அமைந்துள்ளன. பொதுவாக அன்னம், கிளி, குயில், வண்டு, மேகம், தென்றல், நெஞ்சு முதலானவையும், தோழியும் தூதுப் பொருள்களாகக் கொள்ளப்படுவதுண்டு. காலப்போக்கில் புலவர், விறலி, வானவன், மறலி, மான், கழுதை, காக்கை, புகையிலை, நெல், பழஞ்சோறு, துகில், கமலம், தமிழ், அன்பு, பணம், தந்தி, செருப்பு முதலான பலவும் தூதுப் பொருள்களாக இடம்பெற்றுள்ளன. இலங்கைக் கவிஞரான சில்லையூர் செல்வராசன் 'எலிகொப்டர் விடுதூது' என்னும் கவிதையொன்றையும் பாடியுள்ளார். பலரைப் போற்றுவதற்காகப் பயன்பட்ட தூது இலக்கியம், சிலரைத் தூற்றுவதற்காகவும் பயன்படுத்தப் பட்டதுண்டு. பொதுவாகத் தூது செல்லும் பொருளின் பெயரிலேயே தூது நூல்கள் பெயர் பெறுதல் வழக்கமாகும், சில வேளைகளில் பாட்டுடைத் தலைவனின் பெயருடன் இணைந்தும் தூது நூல்கள் பெயர் பெறும்.

இத்தகைய பின்னணியில், ஈழத்துத் தூது இலக்கியங்களுள் ஒன்றாகிய இணுவை சின்னத்தம்பிப் புலவரின் பஞ்சவன்னத் தூது பற்றி நோக்குவது பொருத்தமானதாகும். இணுவை சின்னத்தம்பிப் புலவர் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் வாழ்ந்த கவிஞரும், நாடகாசிரியருமாவார். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அவர், கதிர்காமசேகரர் என்னும் இயற்பெயரைக் கொண்டவர். ஒல்லாந்த அதிகாரிகளால் மானா முதலியார் என்னும் பட்டமும் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது. இதனால், கதிர்காமசேகர மானா முதலியார் எனக் குறிப்பிடப்பட்டு வந்தார். ஆயினும், அவரது சொந்த

ஊரான இணுவிலில் அவர் சின்னத்தம்பி என்ற பெயரிலேயே அழைக்கப்பட்டார். அக்காலகட்டத்தில் நிலங்களைப் பதிவு செய்யும் கோயிற்சட்டம்பியாக (தோம்பு எழுதும் அதிகாரியாக) அவர் பணியாற்றினார். பஞ்சவன்னத்தூது, சிவகாமியம்மை பதிகம், சிவகாமியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், நொண்டி நாடகம், அனிருத்த நாடகம் ஆகிய நூல்களை இவர் எழுதியுள்ளார். சில தனிப்பாடல்களையும் அவர் பாடியுள்ளார்.

பஞ்சவன்னத்தூது என்னும் இந்நூல், கைலாயநாதன் பஞ்சவன்னத்தூது என்னும் பெயரையும் கொண்டுள்ளது. இந்நூலின் கதைத்தலைவனான கைலாயநாதனின் மறுபெயரான இளந்தாரி என்னும் பெயராலும் இளந்தாரி பஞ்சவன்னத்தூது என்றும் இது குறிப்பிடப்படுகிறது. வழமையாகத் தூது இலக்கியங்களில் ஒரு பொருளே தூதாகக் கொள்ளப்படுவதுண்டு. ஆனால், இந்நூலில் முதன்முதலாக ஐந்து பொருள்கள் தூதாகக் கொள்ளப்படுவதனால், இது பஞ்சவன்னத்தூது என்னும் பெயரைப் பெற்றது.

பஞ்சவன்னத்தூதின் பாட்டுடைத்தலைவனாகிய கைலாயநாதன், யாழ்ப்பாண மன்னர் காலத்தில் இணுவில் பிரதேசத்தில் ஆட்சிப்பொறுப்பாளனாக விளங்கிய காலிங்கராயனுக்குப் பின் அப்பிரதேசத்தின் ஆட்சிப் பொறுப்பாளனாக விளங்கினான். வன்னிப் பிரதேசத் தலைவர்கள் இவனது முதலிமாராகவும், படைத்தலைவர்களாகவும் விளங்கினர் என்பதும்

குறிப்பிடத்தக்கது. இளந்தாரி என்னும் பெயரினால் பொதுவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுவந்த இவன் காலமான பின்பு, தெய்வமாகவே கருதப்பட்டு, வழிபடப்பட்டு வந்தான். கைலாயநாதன் தனது உயிர் நீங்கப்போவதை முன்னரே உணர்ந்திருந்தான் எனவும், குறிப்பிட்ட அத்தினத்தில் ஒரு புளியமரத்தின் ஊடாகத் தனது உருவத்தை மறைத்து வானகம் சென்றான் என்றும் கூறப்படுகின்றது. அவன் மறைந்த தினத்திலிருந்து அவனது வழிபாடு இணுவிலில் இடம் பெறத் தொடங்கியது. காலப்போக்கில் இளந்தாரிக்காகக் கோயில் அமைக்கப்பட்டு, வழிபாடுகள் மேலும் சிறப்படையத் தொடங்கின.

பொதுவாகச் சிற்றிலக்கியங்கள் பாட்டுடைத் தலைவர்கள் வாழ்ந்த காலத்திலேயே கவிஞர்களாற் பாடப்படுவதைக் காணலாம். வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்களைப் பாடுவதால், பொருளாதார ரீதியில் கவிஞர்களுக்கு நன்மைகளும் ஏற்பட இடமுண்டு. ஆனால், பஞ்சவன்னத்தூதைப் பொறுத்தவரை, பாட்டுடைத் தலைவன் வாழ்ந்த காலம் யாழ்ப்பாண மன்னர் காலமாகவும், நூலைப் பாடிய சின்னத்தம்பிப் புலவர் வசித்த காலம் ஒல்லாந்தர் காலமாகவும் விளங்குவதைக் காணலாம். இது பற்றி, இந்நூலின் (1998) பதிப்பாசிரியர் தமிழவேள் க.இ.க. கந்தசுவாமி தெரிவிப்பவை கருத்திற் கொள்ளத்தக்கவை.

“பாட்டுடைத் தலைவன் ஆகிய கைலாயநாதன் வாழ்ந்தது யாழ்ப்பாண அரசுக்காலம். இந்நூலாசிரியர் வாழ்ந்தது ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலம். தூது, உலா முதலிய நூல்கள்

மக்களாயினாரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொள்ளல் அவர்கள் வாழுங் காலத்திலே ஆகும் என்பதும், உலகு நீத்தவர்களை இந்நூல்கள் பாட்டுடைத் தலைவர்களாகக் கொள்ளல் இல்லை என்பதும், கடவுளரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு இந்நூல்கள் எக்காலத்திலும் ஆக்கலாம் என்பதும் தமிழ் நூல் மரபு. பஞ்சவன்னத்தூது நூலின் பாட்டுடைத்தலைவன் காலத்திற்கும், நூலாசிரியர் காலத்திற்கும் மூன்று நூற்றாண்டு இடைவெளி உண்டு. ஆகவே, கைலாயநாதனை மக்களுள் ஒருவராகக் கொண்டு ஆசிரியர் இந்நூல் செய்திலர் என்பதும், தெய்வமாகக் கொண்டே இந்நூல் செய்தார் என்பதும் தெளிவு. 'நங்குல தேவன் கைலாய நாதனைப் போற்றுவோமே' எனக் கடவுள் வணக்கப் பாடலிற் சிவன் - உமை - கந்தவேள் ஆகிய கடவுளரோடு வைத்து இப்பாட்டுடைத் தலைவனை ஆசிரியர் துதிப்பதும், 'என்றும் காக்கும் இளந்தாரி,' 'தஞ்சமென்று அடைந்தோரைத் தாபரிக்கும் கடவுள் இளந்தாரி' என நூலிற் கூறுவதும், நூலின் ஈற்றில் இளந்தாரியைக் கடவுளாக வைத்துப் பத்துப் பாடல்களில் ஆசிரியர் துதிப்பதும், பாட்டுடைத் தலைவனுக்கு இவ்வூரில் கோயில் அமைத்து மக்கள் வழிபாடு செய்து வருவதும் கைலாய நாதனைக் கடவுளாக வைத்தே ஆசிரியர் இந்நூலை ஆக்கினார் என்பதற்குச் சான்றுகள் ஆகும்."

இணுவை சின்னத்தம்பிப் புலவர் கைலாயநாதனைத் தெய்வமாகக் கொண்டே தமது நூலை இயற்றியுள்ளார் என்பதைப் பஞ்சவன்னத்தூது தெளிவாக உணர்த்துகின்றது.

இந்நூலில் நிலா, தென்றல், கிளி, அன்னம், தோழி ஆகிய ஐந்தும் தூதுக்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. பஞ்சவன்னத்தூது ஆரம்பத்தில் கடவுள் துதி, காப்பு என்பவற்றைக் கொண்டுள்ளது. அவற்றையடுத்து நூல் தொடக்கம் பெறுகின்றது. கட்டியக்காரன் தோற்றம், கட்டியங் கூறுதல், கைலாயநாதன் உலா வருதல், சந்திரமோகினி காமவேளுக்குத் தன் ஆற்றாமையை முறையிடல், நிலா, தென்றல், கிளி, அன்னம் ஆகியவற்றைக் கைலாய நாதனிடம் தூதாக அனுப்புதல், சந்திரமோகினி தோழிக்கு உற்றது உரைத்து, அவளைத் தூதாகச் செயற்படுமாறு வேண்டித் தல், கைலாயநாதனிடம் தோழி சந்திரமோகினியின் குறையை எடுத்துக் கூறல், கைலாயநாதன் அருள் புரிந்ததைத் தோழி சந்திரமோகினிக்குத் தெரிவித்தல் ஆகியவை நூலில் உள்ளடங்கியுள்ளன. நூலின் இறுதியில் அகவல், இளந்தாரி (கைலாயநாதன்) துதி, வாழ்த்து என்பன இடம்பெற்றுள்ளன.

பஞ்சவன்னத்தூதின் பாட்டுடைத் தலைவனான கைலாயநாதன் (இளந்தாரி) இந்நூலிற் பல வகையாகப் புகழப்படுகின்றான். “காலிங்க மன்னவன் நற்றவற்றாற் பெற்ற சுதன்,” “இணுவையூரான் துரை கைலாசன்,” “பத்துடன் ஆறு பலகலை பயின்றோன்,” “காரை அதிகாரன்,” “கைலாய விசய பூபதி,” “இளந்தாரி மன்னன்” எனப் பலவாறாக அவன் போற்றப்படுவதைக் காணலாம். இந்நூலின் பாட்டுடைத் தலைவன் வெறுமனே குறுநிலத் தலைவனாக மட்டும் போற்றப்படவில்லை.

கடவுளாகவும் துதிக் கப்படுகின்றான் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. “கந்தவனம் விட்ட கந்தவனம்,” “பத்தசனர் வாழ நிறை வாக்கியம் தந்தாட்கொள்ளும் வேள்,” “பூரண வாழ்வு பொருந்தி உலக காரணனான கைலாயன்,” “அருள்வாரி,” “தஞ்சம் என்றடைந்தோரைத் தாபரிக்கும் கடவுள்,” “கறையார் கண்டன்றன் அருள்பெற்ற தெய்வம்,” “அமரர் யாரும் தொழும் கைலாயநாத தோன்றல்” என்றவாறு அவனின் தெய்வத்தன்மையும் நூலிற் புகழப்படுகின்றது. பிற தூது நூல்களிற் காணவியலாத அளவுக்கு, இந்நூல் குறுநிலத் தலைவனாகவும், தெய்வமாகவும் கொள்ளப்படுகின்ற ஒருவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு விளங்குகின்றது.

நூலாசிரியர் கடவுள் வாழ்த்தில் தமது பாட்டுடைத்தலைவன் பற்றியும், தமது நூல் பற்றியும் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்:

“திங்கண்முக நங்கையுமை திருத்தாட் கன்பு
சேர்ந்தநதிக் குலக்காலிங் கேந்திரன் சேயாம்
துங்கமிகு கைலாய நாதன் சீர்த்தி
துலங்குசெஞ்சொற் பஞ்சவன்னத் தூது பாட”

“நதிக்குலத்தி னுதித்திடுகா லிங்க மன்னன்
நற்றவற்றாற் பெற்றசுதன் நவகண் டங்கள்
துதிக்குமிளந் தாரிகயி லாய நாத
துரைமீது பஞ்சவன்னத் தூது பாட”

“திருமங்கை வளர்கங்கை குலதுங்க வகளங்கள்

சீர்மேவு காலிங்க ராயனருள் பாலகனாம்
நரசிங்க புயதுங்க வளந்தங்கு கயிலாய
நாதன்மிசைப் பஞ்சவன்னத் தூதினைப் பாடிடவே”

நூலில் பாட்டுடைத்தலைவனின் குலமரபு, அவனது ஊர், பெயர்கள், தோற்றப்பொலிவு, உடன்பிறந்தவர்கள், இறைபக்தி, கல்வி, வீரச்செயல்கள், கொடைச்சிறப்பு, நாட்கடமைகள், அரசு வீற்றிருக்கை, உலா வருதல் முதலான பல சிறப்புக்கள் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

இந்நூலில் இசை, நாடக அம்சங்களும் இணைந்திருப்பதைக் காணலாம். பல இடங்களில் பாடல்களுக்கு இராகம், தாளம் என்பன குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன, நாட்டை, சாவேரி, மோகனம், தோடி, யதுகுலகாம்போதி, செஞ்சுருட்டி, புன்னாகவராளி, நாதநாமக்கிரியை ஆகிய இராகங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சம்பை, ரூபகம், திரிபுடை, ஆதி, திசரம் என்னும் தாளங்களும் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, பாட்டுடைத் தலைவன் வீதியில் உலா வருதலைக் குறிப்பிடும்போது, “மணிவீதி வந்தார் இளந்தாரி மணிவீதி வந்தார்” என்ற பல்லவியும், “பணிமேல் நிதந்துயில் மாதவன்றனை நிகர்த்திடுங் கைலாய நாதனிந் திரகுமார சுந்தரன்” என்னும் அனுபல்லவியும், பின்னர் சரணங்களும் இடம்பெறுவதைக் காணலாம். இதே போன்று, பஞ்சவன்னத்தாது நாடகப் பாங்கினைக் கொண்ட நூலாகவும் விளங்குகின்றது. கட்டியக் காரன் வருகை, கட்டியங் கூறுதல், கைலாயநாதன் உலா வருதல், சந்திரமோகினி அவன்

மீது காழுறுதல், ஐவகைப் பொருள்களிடம் தூதுரைத்தல், தலைவனின் சம்மதத்தைத் தோழி தலைவிக்கு எடுத்துரைத்தல் முதலானவை நாடக அம்சங்களாக விளங்குகின்றன. இந்நூலின் ஆசிரியரான இணுவை சின்னத்தம்பிப் புலவர் ஒரு நாடகாசிரியராகவும் விளங்கிய மையால், பஞ்சவன்னத்தூதிலும் நாடக அம்சங்கள் இயல்பாகவே இடம் பெற்றுள்ளன. உதாரணமாக, கட்டியக்காரனின் வருகை பற்றிக் குறிப்பிடும்போது,

“அருண ரத்ந மாலை மார்பு
னம்புலி மதிக்கும் வீரன்
கருணை யிளந் தாரி வாசற்
கட்டியக் காரன் தோன்றி னானே

தேக்கு மிந்திரச் செல்வம் மிகுந்
தென் விணுவை யூரை யென்றுங்
காக்கும் இளந் தாரி வாசற்
கட்டியக் காரன் தோன்றி னானே”

என நாடகபாணியில் நூலாசிரியர் அப்பாத்திரத்தை அறிமுகப்படுத்துவதைக் காணலாம். சந்திரமோகினியை அறிமுகப்படுத்துகையில் நூலாசிரியர் கையாண்டுள்ள நாடகபாணியின் ஒரு பகுதியை நோக்கலாம்:

பல்லவி
“சந்திர மோகினியும் வந்தாள் சபையினில்
(சந்திர.....)

அனுபல்லவி
சந்திரமோ கினிவந்தாள் சர்வலோக மும்வியந்தாள்
சாயல் மயிலனைய நாயகி
துரையாம் கைலாய விசய பூபதி முன்னே
(சந்திர.....)

சரணம்

முத்து வண்ணச் சேலை யுடுத்துத் தடித்த
முலைமுகத் தைக்கச் சாலகப் படுத்திரு
புருவவில் லொசித்து நயனங்களைத் தொடுத்துப்
பொருதுவெல் லஞ்சேல் விழிக்கு மைதீட்டி
வட்டித்த சந்திர திலகம் நுதலிற்
தீட்டிச் செங்கம லக்கை காட்டிச்
செங்கமலை கண்ணுற் றங்கம் மெலிய
இரதங்கள் செயலெண்ணு மனங்க னரசான
(சந்திர.....)

நூலாசிரியர் இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் நாடக
மேடையை மனங்கொண்டு பாடியுள்ளார் என்பது தெளிவு.

ஓர் இலக்கியத்தின் பண்புகளில் ஒன்று
படிப்பவர்களுக்குச் சுவை பயப்பதுமாகும். அந்த
வகையில் பஞ்சவன்னத்தாது இயல்பாகவே தனது
இலக்கியச் சுவையைப் பரப்பிநிற்கின்றது. சந்திரமோகினி
காமவேளுக்கு முறையிடல் என்ற பகுதியிலிருந்து ஒரு
சில வரிகள் பின்வருமாறு:

“.....ஒரு
காவலனைக் கண்டவன்மே லாவலினைக் கொண்டதலாற்
காமவேளே - நின்னை
வைத்துமில் லையல்லால் வேறுசெய்த பிழைதா னுமில்லைக்
காமவேளே - என்னை
வருத்தவென் றெண்ணுமுன்றன் கருத்தின்ன தென்றறியேன்
காமவேளே - ஈசன்

இட்டநெற்றிப் பொட்டேயுன்னைச் சுட்டகண்ணென் றெண்ணொணாதோ

காமவேளே - மலர்

இடைதுன்று நீடளகஞ் சடையொன்று நாடாததேன்

காமவேளே - இப்போ

திட்டமுடன் பெயர்குறிப்பைச் சுட்டியே வருத்தவேண்டா

காமவேளே - யான்

சந்திரசேகர வள்ளல்கால் சந்திரமோகினிப் பெண்ணென்பேர்

- திடஞ்

சேர்ந்து செய்யாச் செய்கைகுற்றஞ் சார்ந்துபிழை யாகுமல்லோ

காமவேளே - அதைச்

சிந்தனைசெய் யாமலிங்கே வந்தென்னை வருத்தலாமோ

காமவேளே.”

சந்திரமோகினி தான் தூதாக அனுப்பும் பொருள்களை வேண்டும் முறையில் அமைந்த பகுதிகளும் எளிமையாகவும், கவையாகவும் உள்ளன. எடுத்துக் காட்டாகச் சில பகுதிகளை நோக்கலாம். பின் வரும் பகுதி வெண்ணிலாவுக்கு அவள் முறையிடுவதாக அமைந்துள்ளது:

“பெண்ணுட னேயுத்தம் பண்ணவேண்டாம்

வெண்ணிலாவே

பேதலித் தேனென்னை யாதரிப்பாய்

வெண்ணிலாவே

நீதான் மதனம் பண்ணி விதனம் பண்ணி

வெண்ணிலாவே

தீப்போல் காயவிங்கு வந்தாய்

வெண்ணிலாவே
 நிதமுஞ்சீ தாம்புயம் போல்வாய்
 வெண்ணிலாவே
 ஊழிநெருப் புப்போலுருப் பெற்றாயே
 வெண்ணிலாவே
 மைவண்ணக் குயிலுனக் கயலோ
 வெண்ணிலாவே
 விற்கை மாரனுக்கா ருறவோ
 வெண்ணிலாவே
 அக்கொடி யாரிற் கொடிதாய்
 வெண்ணிலாவே
 என்னைச்சுட் டிடாதே யென்சொற்கேள்
 வெண்ணிலாவே.”

வெண்ணிலா, தென்றல், கிளி, அன்னம் ஆகியவற்றைக் கைலாயநாதனிடம் தூதாக விடுத்தும் தனது எண்ணம் நிறைவேறாத காரணத்தால், இறுதியாகத் தனது தோழியைச் சந்திரமோகினி தூதாக அனுப்பத் துணிகிறாள்:

“.....உற்ற
 வாட்டந் தவிர்த்திடு வள்ளலை வீதியிற் கண்டு
 - குயில்
 வாட்டக் கலைசங்கம் பூட்டி மறுகி நின்றேனே
 - என்
 ஆரமுதேயென் ஆருயி ராகிய மானே
 - பயில்
 மதியந் தென்றல் தத்தை அன்னமென் தூதே
 - இப்
 பாருறை தேவிளந் தாரிகை லாய னருகே
 - செல்லப்
 பார்த்திருந் தேன்கண்ணும் பூத்தவே யெண்ணிலென் குறையே

அங்கவ ரெண்ணில ரிணங்கினர் மீள்கில ரகன்றார் - ஈண்டு
 மடந்தா யினிநீ நடந்தென் குறையைப் புகலாய் - அதனால்
 மங்கள மார்திரு மங்கலி யம்புனைந் திடவே - நல்
 வந்திடச் சொல்லிமுன் னந்தொடை வாங்கிவா - துரை
 சகியே”

எனத் தோழியிடம் தூது வேண்டப்படுகின்றது. தோழியும் கைலாயநாதனிடம் சென்று சந்திரமோகினியின் காதலைச் செப்புகின்றாள். அவனும் அவளது காதலை ஏற்றுக் கொண்டான். அந்த நற்செய்தியைச் சந்திரமோகினியிடம் வந்து தெரிவிப்பதோடு நூல் முற்றுப்பெறுகிறது.

தூது நூல் முற்றுப்பெற்ற பின்னர், இணுவை சின்னத்தம்பிப் புலவர் அகவல், இளந்தாரி துதி, வாழ்த்து ஆகியவற்றைப் பாடியுள்ளார். அவற்றிலும் இளந்தாரியின் பல்வகைப் பெருமைகள் பேசப்படுகின்றன. இளந்தாரி துதியில் பதினொரு விருத்தங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. வாழ்த்து என்னும் இறுதிப் பகுதி இரு விருத்தங்களைக் கொண்டுள்ளது.

இணுவை சின்னத்தம்பிப் புலவரின் பஞ்சவன்னத்தூது தமிழில் தோன்றிய தூது நூல்களுள் தனித்துவமான ஒன்றாக விளங்குகின்றது. இந்நூல் இலக்கியச் சுவையை ஒருபுறம் அளிக்க, மறுபுறம்

யாழ்ப்பாண அரசர் காலத்தின் வரலாற்றுச் செய்திகளையும் ஆங்காங்கு தெரிவிக்கின்றது. சின்னத்தம்பிப் புலவரின் பத்துறை ஆற்றல்களின் ஒரு பகுதியை உணர்த்துவதாக இந்நூல் விளங்குகின்றது. சமய அடிப்படையில் நின்று கொண்டு ஒல்லாந்தர் காலத்தின் இலக்கியப் போக்கைப் பிரதிபலிப்பதாகப் பஞ்சவன்னத்தூது அமைந்துள்ளது.

உசாத்துணை நூல்கள்

கந்தசுவாமி, க.இ.க. (பதிப்பு) (1998) பஞ்சவன்னத் தூது, கொழும்பு.

மனோகரன், துரை. (1997) இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, கண்டி: கலைவாணி புத்தக நிலையம்.

நடராசா, க.செ. (1982) ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, கொழும்பு: கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்.

இரு பெரும் புலவர்கள்

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் தமது கவியாற்றலால் புகழ்பெற்ற பழந்தமிழ்க் கவிஞர்கள் பலர் உள்ர். அவர்களுள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர், யாழ்ப்பாணம் பதுறுத்தீன் புலவர் ஆகியோரும் அடங்குவர். இருவருமே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மரபுரீதியான செய்யுட் போக்கின் பிரதிநிதிகளாக விளங்குகின்றனர். சிவசம்புப் புலவர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்தவர். பதுறுத்தீன் புலவர் முழுக்க முழுக்கப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் சொத்தாகவே விளங்குகிறார்.

உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர் (1852 - 1910) உடுப்பிட்டி அருளம்பல முதலியாரின் மைந்தர். இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியாரின் மாணவர்களில் ஒருவரான நல்லூர் சரவணமுத்துப் புலவரினதும், அவரது மாணவரான நல்லூர் சம்பந்தப் புலவரதும் மாணவர் இவர். இளம் வயதிலேயே தொல்காப்பியம், இராமாயணம், பாரதம் போன்ற பல்வேறு நூல்களிலும் புலமை பெற்றுச் சிறந்து விளங்கினார். செய்யுள் இயற்றும் ஆற்றலையும் இளமையிலிருந்தே வளர்த்துக்கொண்டார்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பல அறிஞர் பெருமக்கள் ஈழத்தில் மட்டுமன்றித் தமிழ்நாட்டிலும் புகழ்பெற்று விளங்கினர். அவர்களைப் போன்றே

உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவரும் ஈழத்திலும், தமிழ்நாட்டிலும் புகழ் பெற்றுத் திகழ்ந்தார்.

அதிகமான சிற்றிலக்கியங்களைப் பாடிய ஈழத்துப் புலவர் என்ற புகழ் இவருக்கு உண்டு. அறுபதுக்கு மேற்பட்ட சிற்றிலக்கியங்களை இவர் இயற்றியுள்ளார். தமது வித்துவச் சிறப்பை இனங்காட்டும் நோக்குக் கொண்ட சிவசம்புப் புலவர், அதனைப் புலப்படுத்தும் முறையில் சொல்லணிகள் நிறைந்த செய்யுள்களையும் பாடியுள்ளார். ஆறுமுகநாவலர் “புலவர்” என்னும் பட்டத்தைச் சிவசம்புப் புலவருக்கு வழங்கி, அவரைக் கௌரவித்துள்ளார்.

தெய்வங்கள், தலங்கள், தம்மை ஆதரித்த வள்ளல்கள், தாம் மதிப்புக் கொண்டிருந்த பெரியார்கள் மீது சிற்றிலக்கியங்களும், தனிச்செய்யுள்களும் உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர் பாடியுள்ளார். தெய்வங்கள் மீது திருவேரக யமகவந்தாதி, செந்தில் யமகவந்தாதி, கந்தவனநாதர் பதிகம், வல்லிபுரநாதர் பதிகம் முதலியவற்றை இயற்றியுள்ளார். தலங்கள் மீது புலோலி நான்மணிமாலை, பருத்தித்துறைக் கலித்துறை, வல்வைக் கலித்துறை, எட்டுக்குடிப் பிரபந்தம் முதலானவற்றைப் பாடியுள்ளார். தம்மை ஆதரித்த வள்ளல்கள் மீது அவர் பாடிய சிற்றிலக்கியங்களாகப் பாற்கரசேதுபதி கல்லாடக் கலித்துறை, பாற்கரசேதுபதி நான்மணிமாலை, பாண்டித்துரைத் தேவர் நான்மணிமாலை, மயில்வாகன வம்சவைபவம் முதலியவை விளங்குகின்றன. ஆறுமுகநாவலர் போன்ற பல பெரியவர்களைப் புகழ்ந்து

பல தனிச்செய்யுள்களும் இயற்றியுள்ளார். உடூப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர் ஆறுமுகநாவலர் மீது அளவு கடந்த மதிப்பும், மரியாதையும் கொண்டிருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இராமநாதபுரம் இரவிகுல விசய ரகுநாத பாஸ்கர சேதுபதி மீது சிற்றிலக்கியங்களும், தனிச்செய்யுள்களும் பாடியுள்ளார். அவற்றை அவரது முன்னிலையிலேயே பல புலவர்கள், அறிஞர்கள் நிறைந்த சபையில் அரங்கேற்றினார். சேதுபதியின் பாராட்டுகளையும், கௌரவத்தையும் அத்தகைய சபையில் அவர் பெற்றுக்கொண்டார்.

பாற்கரசேதுபதி கல்லாடக் கலித்துறையில் இருந்து சில செய்யுள்களை இங்கு நோக்கலாம்:

“கைதாய் பெருங்கழி யேகுரு
கேதிண் கருங்கடலே
மெய்தான் றழுவிய தண்ணந்
துறைவற்கிம் மெல்லியலுள்
வெய்தா வுடைந்தனள் பாற்கரன்
வெற்பில் விழியருவி
பெய்தாளென் னென்றெனைக் கேளீர்மெய்க்
கேண்மை பிழைத்தனிரே.”

இச்செய்யுள் காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியாக அமைந்துள்ளது.

“ஈயா வுலோபர் பொருளெனத்
தேய்ந்த விடையிறச்செய்
சாயா முலையை மருவிக்
கரவுந் தகையுமன்பு
நீயா வுரைத்துட னேர்விப்ப
தேதகு நீர்மைவள்ளால்
வீயாத வான்புகழ்ப் பாற்கர
சாமிதன் வெற்பினிலே.”

“நின் குறையை நீயே சென்று உரை” என்பதாக
இச்செய்யுள் விளங்குகிறது.

“எங்கோதை யாமுங் கிளிமுதல்
யாவு மினையக்கடத்
தங்கோர் விடலைபின் சென்றா
ளவட எனகமுங்கண்ணுங்
கொங்கோ வருமலர்த் தாமரை
போலக் குளிரச் செய்யாய்
செங்கோன் மைப்பாற்கரன் சீரி
னெங்குந்திகழ் செஞ்சுடரே.”

இச்செய்யுள் கடரோடு இரத்தல் என்பதாக அமைந்துள்ளது.

உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவரின் பெரும்பாலான
படைப்புகள் நூலுருவம் பெறவில்லை என்பது ஒரு
குறையே. அவரது சில இலக்கியங்கள் மாத்திரமே நூல்
வடிவில் வெளிவந்தன. அவையும் தற்போது கிடைப்பதற்கு
அரிதாகவே ஆகிவிட்டன. 1939இல் சிவசம்புப் புலவர்

பிரபந்தத்திரட்டு வெளிவந்தபோதிலும், அதில் அவரது சகல இலக்கியங்களும் இடம்பெறவில்லை.

அவர் தமது காலத்தில் புகழ் மிக்க புலவராக விளங்கியதோடு, பழந்தமிழ் நூல்கள் சிலவற்றுக்கு உரைகளும் எழுதியுள்ளார். மறைசையந்தாதி உரை, யாப்பருங்கலக் காரிகை உரை, கந்தபுராணம் வள்ளியம்மை திருமணப்படல உரை முதலியன சிவசம்புப் புலவரை ஓர் உரையாசிரியராகவும் இனங்காட்டுகின்றன.

சிறந்த கல்விமானாகவும், கவியாற்றல் மிக்கவராகவும், உரையாசிரியராகவும் திகழ்ந்த சிவசம்புப் புலவருக்கு, அவரது பெயரைக் காப்பாற்றத்தக்க நல்லதொரு மாணவர் பரம்பரையும் உருவாகியது. இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியர் வல்வை ச. வயித்தியலிங்கம்பிள்ளை, புலோலியூர் வ. குமாரசுவாமிப் புலவர், புலோலியூர் ம. தில்லைநாத நாவலர், வேன் மயில் வாகனப் புலவர் போன்றோர் அவரது மாணவர்களாக விளங்கினர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் பழந்தமிழ் இலக்கிய மரபின் பெரும் புலவராக உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவரை இனங்காணலாம். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பழந்தமிழ் மரபின் இருபெரும் தூண்கள் என்று கூறக்கூடிய முறையில் தமிழ்நாட்டில் மகாவித்துவான் திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையும், ஈழத்தில் உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவரும் விளங்கினர் எனக் கருதுவது தவறாகாது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்தில் கணிசமான முஸ்லிம் புலவர்களும் வாழ்ந்து, இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களை ஆக்கினர். பதுறுத்தீன் புலவர், அசனாலெப்பைப் புலவர், அப்துல் றகுமான், அருள்வாக்கி அப்துல்காதினுப் புலவர் போன்றோர் இலக்கியப்பணி புரிந்தனர். இவர்களுள் ஒருவரான யாழ்ப்பாணம் பதுறுத்தீன் புலவர் தமிழ் நாட்டிற் பிறந்து, யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்தவர் என்றும் கருதப்படுகின்றார். அவரது வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களைத் தெளிவாக அறியுமாறில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வி பயின்றவரான அவர், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் புகழ்பெற்ற ஒரு புலவராகத் திகழ்ந்தார்.

பதுறுத்தீன் புலவரைப் பற்றி அறிவதற்குக் கோட்டாறு செய்குத்தம்பிப் பாவலர் தெரிவித்த கருத்துகளே ஓரளவுக்குத் துணைபுரிகின்றன:

“பதுறுத்தீன் புலவரவர்கள் சாந்தமும் பொறுமையும் தயவும் தெருட்சியும் தரக்கூடிய எல்லாவகையான நூல்களையும் கற்றுத் தெளிந்த கவிபாடும் வல்லவர்கள். எல்லோரும் தோற்றோடும் வண்ணம் விடைதரவல்லவர். என்றும் மேகம் பொழிகின்ற இயல்பைப் போன்ற கவி பொழியும் கவிராஜர் இவர். என்றும் மன்னர்கள் அனைவரும் தமது மணிகள் பொதிந்த முடியினைத் தாழ்த்திக் கௌரவிக்கும் வரப்பிரசாதர். என்றும் முன்பு வாழ்ந்த புலவர்கள் முழுப்பேருமே ஒருருவாக இந்த நிலத்தில் ஒருவராக வந்துதித்தது போன்றவர்.”

செய்குத்தம்பிப் பாவலரின் இக்கூற்றில், பதுறுத்தீன் புலவர் பற்றிய மிகை மதிப்பீடு காணப்படும் அதேவேளையில், தமது காலத்தில் திறமை வாய்ந்த ஒரு புலவராக அவர் திகழ்ந்தார் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

பதுறுத்தீன் புலவர் பாடிய காவியமாக முகியித்தீன் புராணம் விளங்குகிறது. நபிகள் நாயகத்தின் பேரரும் சிறந்த மேதையுமாக விளங்கிய முகியித்தீன் அப்துல் காதர் ஜீலானியே இக்காவியத்தின் கதைத்தலைவர் ஆவர். 1816இல் இந்நூல் அரங்கேற்றம் பெற்றதாகத் தெரிகிறது. 1848இன் பின்னர் இந்நூல் அச்சுருவம் பெற்றதாகக் கருதப்படுகிறது. 1901ஆம் ஆண்டில் முறையாக முகியித்தீன் புராணம் பதிப்பிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. ஈழத்தில் தோன்றிய முதல் இஸ்லாமிய இலக்கியம் என்ற பெருமையை இது பெற்றுள்ளது. இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் முகியித்தீன் புராணத்துக்கு என்றும் ஒரு சிறப்பிடம் இருக்கவே செய்கிறது.

முகியித்தீன் புராணம் இரண்டு பாகங்களைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது. முதற் பாகத்தில் 40 படலங்களும் 2100 விருத்தப்பாக்களும் அடங்குகின்றன. இரண்டாம் பாகத்தில் 34 படலங்களும், 1700 விருத்தப்பாக்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்நூல் முழுவதிலும் பதுறுத்தீன் புலவரின் கவியாற்றல் செறிந்து காணப்படுகின்றது. ஆற்றொழுக்குப் போன்ற அழகிய நடையில் பதுறுத்தீன் புலவரின் இக்காவியம் அமைந்துள்ளது. யாழ்ப்பாண வழக்குச் சொற்கள், சொற்றொடர்கள் பலவும் இந்நூலில் விரவி வந்துள்ளன.

யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த செய்குமீரான் என்பவரே இக்காவியம் வெளிவருவதற்குக் காரணகர்த்தராக விளங்கினார். அதனை மிகவும் நன்றியுணர்வுடன் தமது காவியத்தின் பாயிரச் செய்யுள்களில் பதுறுத்தீன் புலவர் தெரிவித்துள்ளார்.

பதுறுத்தீன் புலவரின் கற்பனைத்திறனை, அவரின் வருணனைகளிற் பரக்கக் காணலாம். பழந்தமிழ் இலக்கிய மரபின் அடிப்படையிலேயே அவரது வருணனைகள் அமைவதைக் காணலாம். மக்கத்தை வருணிக்கும்போதும் இத்தகைய மரபையே அவர் பின்பற்றியுள்ளார். பின்வரும் செய்யுள்கள் பதுறுத்தீன் புலவரின் கற்பனையாற்றலுக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாக விளங்குகின்றன.

“மருவுறுங் கமல வாவி
வண்டிசை செவியிற் கேட்டு
விரிசிறை யனங்கள் துஞ்சம்
வெய்யவன் கதிர் பு காதங்
கரிநிறத் தோகை யோடு
மருமயி னடனஞ் செய்யும்
பெருவளம் பழுத்த சோலை
பின்னிட நடந்தா ரன்றே.

பெடையொடு குயில்கள் கூவும்
பேரொலி செவியிற் சார
மடையுறு மெகினந் துஞ்சு
வயற்கரை யிடத்தின் மேதிக்
குடமுலை நறும்பால் மாந்திக்
குஞ்சனந் துயிலா நின்ற
கடைசியர் குரவை மாறா
மருதமுங் கடந்து போந்தார்.

கொன்றையுங் குருந்துங் காயாக்
 குறுமுகை யலர்த்து மாறா
 மன்றலங் கமழு முல்லை
 வேலியுங் கடந்து நீண்ட
 குன்றடர் குடில்கள் தாங்குங்
 குறவர்தங் குறிஞ்சி நீந்தித்
 தெண்டிரைக் காணை யாறும்
 சிறுபர விடமும் நீந்தார்.”

இத்தகைய வருணனைகள் தமிழ்நாட்டின் நிலவருணனையை ஒத்தவையாக விளங்குவதைக் காணலாம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளத்துக்குத் தம்மாலான பங்களிப்பினைச் செய்த புலவர் பெருமக்களுள் ஒருவராக யாழ்ப்பாணம் பதுறுத்தீன் புலவர் விளங்குகின்றார். அவர் முகியித்தீன் புராணம் என்ற காவியத்தை மாத்திரமன்றிப் பல இசைப் பாடல்களையும் இயற்றியுள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தமக்கெனத் தனியான ஓர் இடத்தினையும் பதுறுத்தீன் புலவர் தக்கவைத்துள்ளார்.

உசாத்துணை நூல்கள்

அப்துல் றஹீம், எம்.எஸ். (1979) யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் வரலாறும் பண்பாடும், யாழ்ப்பாணம்: இஸ்லாமிய இலக்கியக் கழகம்.

சதாசிவம், ஆ. (தொகுப்பு) (1966) ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம், கொழும்பு: சாகித்திய மண்டலம்.

மனோகரன், துரை. (1997) இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, கண்டி: கலைவாணி புத்தக நிலையம்.

முகம்மது உவைஸ், ம. (1969) “நாவலரும் முஸ்லிம்களும்,” நாவலர் மாநாடு விழாமலர், யாழ்ப்பாணம்.

வேலுப்பிள்ளை, ஆ. (1981) “உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர்,” இளங்கதிர், பேராதனை.

சம்பந்தனின் சிறுகதைகள் ஒரு நோக்கு

இலங்கையின் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றைப் பின் நோக்கிப் பார்க்கும் போது, இத்துறையில் முன்னோடிகளாக விளங்கிய எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்புகள் உடன் நினைவுக்கு வரும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கதை எழுதும் முயற்சிகள் இலங்கையில் நடைபெற்றுள்ளன. உதயதாரகைப் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக விளங்கிய ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம் என்ற பெயரில் சிறிய கதைகளின் தொகுதியொன்றினை வெளியிட்டுள்ளார். பண்டிதர் சந்தியாகோ சந்திரவர்ணம்பிள்ளை 1875இல் கதாசிந்தாமணி என்ற பெயரில் ஒரு கதைத் தொகுதியை எழுதி வெளியிட்டார். அதில் மரியாதை இராமன் கதை, கோமுட்டி கதை, மூடர் கதை முதலான ஏழு கதைகள் அடங்கியுள்ளன. தம்பிமுத்துப்பிள்ளை நூற்றொரு கதைகள் அடங்கிய ஊர்க்கதைகள் என்ற தொகுதியை எழுதிப் பிரசுரித்தார். ஐதுருஸ் லெப்பை மரைக்காரின் ஹைதர்ஷா சரித்திரம் என்னும் கதைத் தொகுதியும் வெளிவந்தது.

20ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதைத் துறைக்கு மூலவர்களாக விளங்கியவருள் காலத்தால் முந்தியவர், கோ. நடேசய்யர் ஆவார். அவரது திரு இராமசாமி சேர்வையின் சரிதம் என்ற சிறுகதை 1931இல் எழுதப்பட்டது. வேறு சிறுகதைகளையும் அவர் எழுதியுள்ளாரா என்பது தெரியவில்லை. 1933இல்

பறைச்சேரியில் தீ விபத்து என்னும் சிறுகதையை அளவெட்டி த. சிவலிங்கம் எழுதினார்.

இலங்கைத் தமிழ் அறிஞர்கள் சிலரும் சிறுகதை முயற்சிகளில் முப்பதுகளின் இறுதிப் பகுதியில் ஈடுபட்டிருந்தனர். பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, குருகவி ம.க.வே. மகாலிங்கசிவம் ஆகியோர் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

ஆயினும், இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் ஆரம்பகால வளர்ச்சியைப் பொறுத்தவரையில் இலங்கையர்கோன், சி. வைத்தியலிங்கம், சம்பந்தன் ஆகிய மூவரும் தம்மை அழுத்தமாக இனங்காட்டிக் கொண்டுள்ளனர். சிறுகதையின் பண்புகளையும், பயன்பாடுகளையும், மேலைத்தேயத்தில் அதன் வளர்ச்சிநிலைகளையும் பற்றிய புரிந்துணர்வுடன் இவர்கள் எழுதினர். சிறுகதையின் உருவம், உள்ளடக்கம் பற்றிய பிரக்ஞையோடு தமது சிறுகதைகளைப் படைத்தனர்.

இலங்கைச் சிறுகதையின் முன்னோடிகளுள் ஒருவராக விளங்கும் சம்பந்தனின் முழுப்பெயர் திருஞானசம்பந்தன் என்பதாகும். இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையின் மாணவரான இவர் தமிழ் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். தம்மளவில் ஒரு காந்தியவாதியாக வாழ்நாள் முழுவதும் விளங்கினார்.

1938இல் தமது இருபத்தைந்தாவது வயதில் எழுத்துத்துறையில் ஈடுபாடு கொள்ளத் தொடங்கினார்.

இவர் எழுத்துத்துறையில் ஈடுபடுவதற்குக் காரணம் இருந்தது. ஆனந்தவிகடன் சஞ்சிகையில் வெளியான ஆனந்தமடம் என்ற நாவலுக்கான விமர்சனப் போட்டியொன்றை அந்நிறுவனம் நடத்தியபோது, அதிற் பங்குபற்றி, முதற் பரிசைப் பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை பெற்றுக்கொண்டார். இது சம்பந்தனை எழுத்துத்துறையில் ஆர்வத்தோடு ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்தது. 1938இல் கலைமகளில் இந்து - முஸ்லிம் இனக்கலவரப் பின்னணியில் காதலர் இருவரின் மனப்பிரச்சினையை அடிப்படையாகக் கொண்ட தாராபாய் என்ற இவரது முதற் சிறுகதை வெளிவந்தது. அவர் பின்னர் எழுதிய மதம் என்ற சிறுகதையும் இந்து - முஸ்லிம் இனப்பிரச்சினையைப் பின்னணியாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டதாகும்.

இளமையிலேயே தமிழ், வடமொழி இலக்கியங்கள் மீது அவருக்கு இயல்பான ஈடுபாடு இருந்தது. எழுத்தாளராகப் பரிணமிப்பதற்கு முன், அவர் சிறந்த வாசகராக விளங்கினார். அக்காலத்தில் இலங்கையில் எழுத்துத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த இலங்கையர்கோன், சி. வைத்தியலிங்கம், சோ.சிவபாதசந்தரம், பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை முதலானோர் இவரின் இலக்கிய நண்பர்களாக விளங்கினர். இவர் பாசம் என்ற நாவலையும் எழுதியுள்ளார். பாடசாலை மாணவருக்காக மணிவாசகம் என்ற பெயரிலான நூல்களையும் அவர் ஆக்கியுள்ளார்.

சம்பந்தன் ஏறத்தாழ இருபது சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். கலைமகள், கிராம ஊழியன், ஈழகேசரி.

மறுமலர்ச்சி ஆகியவற்றில் இவரின் சிறுகதைகள் வெளியாகியுள்ளன. அவரின் சிறுகதைகளில் புத்தரின் கண்கள் என்பது மாத்திரம் இலங்கை வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக விளங்குகின்றது. மற்றைய அனைத்தும் சமூகக் கதைகளே. சம்பந்தன் சிறுகதைகள் என்னும் தலைப்பில் மகாலக்ஷ்மி, மதம், சலனம், விதி, தூமகேது, இரண்டு ஊர்வலங்கள், அவள், துறவு, சபலம், பிரயாணி ஆகிய பத்துச் சிறுகதைகள் நூலுருப் பெற்றுள்ளன. அவரது கதைகள் ஓர் உலகப் பொதுத் தன்மையைப் பின்னணியாகக் கொண்டுள்ளன. பாத்திரங்களும் இதே தன்மையைக் கொண்டவையாக விளங்குகின்றன. இவரின் சில சிறுகதைகளிற் பாத்திரங்களுக்குப் பெயர்கள் இடப்படுவதும் இல்லை. அவன், அவள் என்றே சுட்டப்படுவதுண்டு.

சம்பந்தன் தமது கதைகளிலே சம்பவங்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பதில்லை. மன அசைவுகளுக்கே அழுத்தம் கொடுப்பதுண்டு. மனித மனங்களின் பல்வேறு நுண்ணிய அலைகளைச் சித்திரிப்பதில் சம்பந்தன் கைதேர்ந்தவராக விளங்குகின்றார். ஆழமான மனவுணர்வுகளைத் துல்லியமாக எழுத்திற் கொண்டும் கைவண்ணம் இவருக்கு இயல்பானது. மனித உணர்ச்சிகளுக்கு மதிப்பளிக்கும் தன்மையினையும் இவரது எழுத்துகளிற் காணலாம். இலங்கைச் சிறுகதையுலகில் அவர் காலத்தில் அவ்வளவுக்கு மனவுணர்வுகளை இத்துணை துல்லியமாகக் கொண்டந்தவர் வேறு எவரும் இலர் எனக் கூறலாம்.

சம்பந்தனின் சிறுகதைகளில் இடம்பெறும் பாத்திரங்கள் தனித்துவமானவையாக விளங்குகின்றன. ஓரிரு பாத்திரங்களே இவரது கதைகளில் உலாவுகின்றன. கதையை நகர்த்துகின்ற முறையாலும், உரையாடல்களாலும் பாத்திரப் பண்பைப் புலப்படுத்தும் திறமை சம்பந்தனுக்கு உண்டு. இவருக்கே இயல்பான தத்துவ விசாரம் இவரது பாத்திரங்கள் வாயிலாக அலசப்படுவதைக் காணலாம். சலனம் என்ற சிறுகதையில் ஆழமான தத்துவ விசாரம் இடம்பெறுகின்றது. நான், அவள் என்னும் இரு பாத்திரங்களைப் படைத்து, தமது ஆத்ம விசாரத்தை அவர் நடத்தியுள்ளார். பின்வருமாறு அக்கதையின் இறுதிப் பகுதி அமைந்துள்ளது:

“எப்படியாவது உங்களைத் தெரிந்து கொள்ளவே விரும்புகின்றேன்” என்றேன் நான்.

“உங்களுக்கு அது வேண்டாம்.”

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு அவள் அங்கேயே நின்றாள். நான் மேலும் நடந்தேன். அதைப் பார்த்ததும், “நீங்கள் எங்கே போகிறீர்கள்?” என்று என்னைக் கேட்டாள். உடனே பதில் கொடுத்தேன்.

“உங்களை மறந்துவிடக் கூடிய ஓர் எல்லையை அடைவதற்காக.” அவள் ஒரு மாதிரிச் சிரித்துக்கொண்டே “சொல்லுகிறேன், வாருங்கள்” என்று கூப்பிட்டாள். அவ்வளவில் திரும்பி அவளுக்குப் பின்னால் நடந்தேன். அவள் நேராகவே என் வீட்டை நோக்கி நடந்து சிறிது நேரத்திற்கு முன் தான் அழுத்தி அனவு செய்த அந்த மணல் மீது உட்கார்ந்து கொண்டு, “இதோ பாருங்கள் என்னை நானே எரித்துச் சாம்பலாக்க

முடியுமானால் நான் யாரென்பதை உங்களுக்குச் சுலபமாக காட்டமுடியும்” என்றான். நான் திகைப்பினால் மௌனமாகி நின்றேன். அவள் தொடர்ந்து பேசினாள்: “உங்களை நானும், என்னை நீங்களும் இனிச் சந்திக்க வேண்டாம். நீங்கள் நான் என்ற பேதம் - உறவு அழிந்து மறைந்து போகட்டும். உங்களை மறக்கவோ நினைக்கவோ நான் முயலமாட்டேன்.”

நான் ஸ்தம்பித்துக் கல்லாகி நின்றேன். அவளோ எழுந்து கனவேகமாக ஏதோ ஒரு திசையில் நடந்து மறைந்தாள்.”

சிறுகதையை, அதற்குரிய உருவப் பொலிவோடு செட்டாக அமைக்கும் திறன் வாய்ந்தவராகச் சம்பந்தன் விளங்கினார். அநேகமாக அவரது ஒவ்வொரு கதையும் உருவச் செழுமை கொண்டதாக அமைந்துள்ளது. நல்ல சிறுகதை என்பது, அதனைப் படித்து முடித்த பிறகும் வாசகர் மனத்தில் ஏதோவொரு தாக்கத்தை அல்லது சலனத்தை ஏற்படுத்துவதாக இருக்கும். சம்பந்தனின் சிறுகதைகளும் அவ்வாறே. சம்பந்தனின் கதைகள் படித்து முடித்த பின்னரும் வாசகரின் மனத்திரையில் சலனங்களையோ, தாக்கங்களையோ ஏற்படுத்திய வண்ணம் இருக்கும்.

ஆண்-பெண் உறவை வித்தியாசமான கோணத்தில் தரிசிக்க முனைந்த ஓர் எழுத்தாளராகச் சம்பந்தன் விளங்குகிறார். தூமகேது என்ற சிறுகதையில் நரேந்திரன், சம்பகம் ஆகிய இளந்துறவிகளின் மனச் சலனங்களைத் துல்லியமாக வெளிப்படுத்துகின்றார். மகாலக்ஷ்மி என்ற

கதையிலும் ராமு, மகாலக்ஷ்மி ஆகியோருக் கிடையிலான உணர்வுநிலைச் சித்திரிப்பு இயல்பாக இருக்கிறது. பிற சிறுகதைகளிலும் இத்தகைய போக்கினைத் தரிசிக்க முடிகிறது.

சம்பந்தனின் சிறுகதைகளில் அவள், துறவு ஆகிய சிறுகதைகள் அவருக்கும், தமிழ்ச் சிறுகதையுலகுக்கும் புகழ்தேடித் தரத்தக்க படைப்புகளாக விளங்குகின்றன. அவள் என்ற சிறுகதை, சந்தர்ப்பவசத்தால் தாய்மையடைந்து குழந்தை பெற்ற இளம் ஏழைப் பெண்ணொருத்தி, அந்தக் குழந்தையின் தந்தையிடமே அதனை ஒப்படைத்துத் தன் வழியிற் செல்வதாக அமைந்துள்ளது. சம்பந்தனின் அற்புதமான படைப்பாற்றல் திறனை இச்சிறுகதை உணர்த்துகிறது. சந்தர்ப்பவசத்தால் வழிதடுமாறிய இரு பெண்கள் மூலமாக இக்கதையிற் சமூக விமர்சனம் செய்யப்படுகின்றது. வீட்டு வேலைக்காரியாக இருந்த அந்தப் பெண், யார் மூலமாகக் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாளோ, அவனிடமே குழந்தையை ஒப்படைப்பதாகக் கதை அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தன்னிடம் சுகம் அனுபவித்துவிட்டுத் தான் தப்ப நினைக்கும் ஆண்மகனுக்கு எதிராக அவள் மேற்கொள்ளும் முடிவு துணிச்சலானது. இச்சிறுகதை மூலம் சம்பந்தன் சிறுகதையின் கொடுமுடிக்கே சென்றுவிடுகின்றார் எனலாம். கதையின் கரு, கதை அமைப்பு, உரையாடல்கள் அனைத்திலும் சிறந்து விளங்குகின்றது, இச்சிறுகதை. துறவு என்ற சிறுகதை, சம்பந்தனின் ஆழமான படைப்பாற்றலைக் காட்டும் இன்னொரு படைப்பாகும். மிகப் பக்குவமாக

இச்சிறுகதையை அவர் படைத்துள்ளார். முதிய துறவியொருவர், இளந்துறவியொருவர், தவறான பாதையிற் சென்ற பெண்ணொருத்தி ஆகிய மூன்று பாத்திரங்களையும் கொண்டு, துறவின் உண்மையான இயல்பினை உணர்த்துவதாக இக்கதை அமைந்துள்ளது. முதிய துறவி மற்றைய இருவர் மூலமாகவும் துறவின் உண்மையான தன்மையை உணரவேண்டிய நிலைக்கு ஆளாக்கப்படுவதைக் கதாசிரியர் மிக நேர்த்தியாகக் காட்டுகின்றார். முதிய துறவி தம்மை அறியாமலேயே பந்த பாசங்களுக்குக் கட்டுப்படத் தொடங்க, மற்றைய இருவரும் அதிலிருந்து விடுபடுவதைக் கலா நேர்த்தியுடன் சம்பந்தன் உணர்த்துகின்றார்.

சம்பந்தன் தமக்கெனத் தனித்துவமான ஓர் உரைநடையைக் கையாண்டுள்ளார். தேவைக்கு மீறிய சொற்களை அவரது உரைநடையிற் காண்பதற்கில்லை. உரையாடல்களைப் பக்குவமாகக் கையாள்வதில் அவர் கைதேர்ந்தவர் என்பதை, அவரது சிறுகதைகள் இனங்காட்டுகின்றன. தமக்குத் திருப்தி ஏற்படும் வரையில் தமது உரைநடையைத் திரும்பத் திரும்ப எழுதும் வழக்கத்தை அவர் கொண்டிருந்தார். அவரது உரைநடையாற்றலுக்கு அதுவும் ஒரு காரணமாகும். ஆயினும், பேச்சுவழக்கை உரையாடல்களிற் கையாள்வதை அவர் தவிர்த்து வந்தார். அவரது சிறுகதைகளைப் பொறுத்தவரையில் இவ்வம்சம் ஒரு குறையாகவே அமைந்துவிட்டது.

சம்பந்தனும், தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களான மௌனி, லா, சா. ராமாமிர்தம் ஆகியோரும் ஏறத்தாழ

ஒரே காலகட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆனால், மௌனி, லா. சா.ராமாமிர்தம் ஆகியோரின் எழுத்துகள் பிரசுரமாவதற்கு முன்னரே சம்பந்தனின் சிறுகதைகள் தமிழகச் சஞ்சிகைகளிற் பிரசுரமாகத் தொடங்கிவிட்டன. இவ்வகையில், சம்பந்தனின் பாதிப்பு மற்றைய இருவரிலும் காணப்படுகின்றது என்று கருத இடமுண்டு.

இலக்கியத்தை மிக மதிப்புடன் அணுகியவர், சம்பந்தன். அது சமுதாயத்தைச் சத்தியநெறிப்படுத்துவது என்றே அவர் கருதியிருந்தார். சமுதாயத்தின் காப்பாளர்களான சான்றோர்களே இலக்கியம் செய்தவர்கள் என்றும், மதிப்பு மிக்க அவர்களது பணி பொழுதுபோக்காக அமைவதில்லை எனவும் அவர் கருதினார். இலக்கியம் வாசகனுக்கு ஒரு முன்மாதிரியாக விளங்கவேண்டும், வழிகாட்டியாக அமையவேண்டும் என்ற கொள்கை கொண்டவராகச் சம்பந்தன் விளங்கினார். “எழுத்துலகு நானறிந்த வரையில் மிக ஆழமானது. எல்லையற்ற உயரமும், விசாலமுமுடையது. என்னால் அதன் தன்மைகளைக் கட்டுப்படுத்தி நிதானிக்க முடியவில்லை” என்று அவர் கூறியுள்ளார்.

சம்பந்தன் யதார்த்த எழுத்துகளை விரும்புவதில்லை. யதார்த்தச் சித்திரப்பினால் வாசகரின் மனம் தூய்மையடைவதற்குப் பதிலாக மேலும் மோசமடைகின்றது என்பதே இவரது கருத்தாக விளங்குகிறது. இவரது காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த இலங்கையர்கோனும், சி. வைத்தியலிங்கமும் யதார்த்த எழுத்துக்கு எதிரானவர்களாக விளங்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வம்சத்தாலும் சம்பந்தன் மற்றைய இருவரிலிருந்தும் வேறுபடுகின்றார்.

தரமான சிறுகதைகளைப் படைத்து, இலங்கைச் சிறுகதைத்துறைக்கு வளம் சேர்த்த சம்பந்தன், பிற்காலத்தில் சிறுகதைகள் எழுதுவதையே தவிர்த்துவிட்டார். அவை அமர இலக்கியங்கள் ஆகமாட்டா என்ற கருத்தைக் கொண்டவரான அவர், தம்மை ஒரு காவியகர்த்தாவாக ஆக்கிக்கொண்டார். சாகுந்தல காவியம் அவரை அவ்வாறு காவியகர்த்தா ஆக்கியது. ஆயினும், சம்பந்தன் என்றதும், அவரது சிறுகதைகள்தான் வாசகரதும், விமர்சகரதும் நினைவுக்கு வரும். சிறுகதைகள் அமர இலக்கியங்களாகா என்று பிற்காலத்தில் கருதிய சம்பந்தனின் சிறுகதைகள், உண்மையில் அமர இலக்கியங்களாகவே விளங்குகின்றன.

உசாத்துணை நூல்கள்

குணராசா, க. (2001) ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு, யாழ்ப்பாணம்: வரதர் வெளியீடு.

செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன் (தொகுப்பு) (1998) சம்பந்தன் சிறுகதைகள், யாழ்ப்பாணம்: இலங்கை இலக்கியப் பேரவை.

செம்பியன் செல்வன் (1973) ஈழத் தமிழ்ச் சிறுகதை மணிகள், திருகோணமலை: முன்னோடிகள் வெளியீடு.

மனோகரன், துரை. (1997) இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, கண்டி: கலைவாணி புத்தக நிலையம்.

மலையகத்தின் இரு சிறுகதைகள்

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றைப் பொறுத்த வரையில், 1930கள் பொதுவாக முக்கிய காலகட்டமாக விளங்குகின்றது. இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் மூலவர்களாக இலங்கையர்கோன், சி. வைத்தியலிங்கம், க.தி.சம்பந்தன் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இவர்கள் முப்பதுகளின் பிற்பகுதி முதலாகச் சிறுகதைகள் எழுதத் தொடங்கினர். ஆனால், மலையகத்தில் அரசியல்வாதி, தொழிற்சங்கவாதி, பத்திரிகையாளர், சமூக சேவகர், இலக்கியவாதி என்னும் பல பாத்திரங்களை ஏற்றவரான கோ. நடேசய்யர் 1931இல் திரு இராமசாமி சேர்வையின் சரிதம் என்ற சிறுகதையை எழுதினார். எனவே, இலங்கைச் சிறுகதையின் தோற்றத்தை முப்பதுகளின் முற்பகுதியிலிருந்து வரன்முறையாகத் தொடங்கும் வாய்ப்பும் இருக்கிறது. நடேசய்யரின் ஒரு சிறுகதையே பார்வைக்குக் கிடைப்பதனால், சிறுகதைத்துறையில் அவரது பங்களிப்புக் குறித்து மதிப்பிட முடியாதுள்ளது. அவரின் திரு இராமசாமி சேர்வையின் சரிதம் சிறுகதைக் குரிய உருவச் செம்மையைப் பெறமுடியவில்லை எனினும், பொதுவாக இலங்கைச் சிறுகதையினதும், சிறப்பாக மலையகச் சிறுகதையினதும் தோற்றத்தை அது இனங்காட்டுகிறது எனலாம்.

நடேசய்யர் தமது சிறுகதை வாயிலாக வாசகருக்கு அறநெறி அறிவுரை செய்ய முயன்றுள்ளார்.

தமிழ்நாட்டில் மாடு மேய்க்கும் பையனாக இருந்த சிறுவன் இராமசாமி, ஆசை வார்த்தைகள் கூறப்பட்டு இலங்கைக்கு அழைத்துவரப்படுகின்றான். மலையகப் பெருந்தோட்டங்களில் சொல்லொணாத் துன்பங்களுக்கு முகம் கொடுத்து, தனது கடும் உழைப்பினால் முன்னேற்றம் அடைகிறான் என்பதாக அச்சிறுகதை அமைந்துள்ளது. ஆரம்பகாலச் சிறுகதை என்ற முறையில் அதில் இடம்பெறும் குறைகள் இயல்பானவையே.

மலையகச் சிறுகதை தொடர்பாக இலங்கையில் முதன் முயற்சி செய்தவர், கோ. நடேசய்யர். அவரைத் தொடர்ந்து, நாற்பதுகள் முதலாக மலையகத்துக்கு வெளியில் வாழ்ந்த இலங்கை எழுத்தாளர்களும், மலையகத் தொழிலாளரை அடிப்படையாகக் கொண்ட சிறுகதைகளைப் படைத்தனர். அ.செ. முருகானந்தம், அ.ந.கந்தசாமி, வ.அ. இராசரத்தினம், இ.நாகராஜன், கே.டானியல், செ.கணேசலிங்கன் போன்றோர் இவ்வாறு எழுதினர். தமது தொழில் காரணமாக மலையகத்தில் வாழ்ந்துவந்துள்ள நந்தி, யோ. பெனடிகற் பாலன், தி.ஞானசேகரன், புலோலியூர் க. சதாசிவம் முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளனர். அறுபதுகள் முதலாக மலையகத்தில் புதிய எழுத்தாளர்பரம்பரையொன்று தோன்றத் தொடங்குவதைக் காணலாம். தெளிவத்தை ஜோசப், என்.எஸ்.எம்.ராமையா, திருச்செந்தூரன், சாரல்நாடன் ஏ.வி.பி.கோமஸ் முதலியோர் மலையகச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் பெறுமதி மிக்க பங்களிப்புகளைச் செய்துள்ளனர். இவர்களையடுத்த தலைமுறை எழுத்தாளர்களான மலரன்பன், மாத்தளை வடிவேலன், மாத்தளை சோமு,

மொழிவரதன், மு. சிவலிங்கம், கே.கோவிந்தராஜ் முதலியோரும் மலையகச் சிறுகதைத்துறையை வளம்படுத்தியுள்ளனர். இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் மலையகச் சிறுகதை எழுத்தாளரின் பங்களிப்பும் இணைந்துள்ளது.

மலையகம் புவியியல் அம்சங்களால் மாத்திரமன்றி, வாழ்வியல் அம்சங்களாலும் இலங்கையின் பிற பிரதேசங்களினின்றும் வேறுபட்டதாக விளங்குகின்றது. அதனால், மலையகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கியங்களும் தனித்துவமான போக்கைக் கொண்டவையாக விளங்குகின்றன. மலையக இலக்கியம் நாவல், சிறுகதை, கவிதை, நாடகம் எனப் பன்முகத்தன்மை கொண்டதாக வளர்ந்து வந்துள்ளது. அவற்றுள் சிறுகதைத்துறை உச்ச வளர்ச்சியைப் பெற்றுள்ளது. இது தொடர்பாகப் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி கூறுவன மனங்கொள்ளத்தக்கன:

“பிரதேச வாழ்க்கையைப் பொருளாய்க் கொண்டு எழுதப்பட்டுவந்துள்ள படைப்புக்களில் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கைக்கு களமாக உள்ள மலைநாட்டை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டிருப்பவைக்கு தனியிடமுண்டு. சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கவிதை என்ற இலக்கியப் பிரிவுகளில் சிறுகதையே மலைப் பிரதேசம் பற்றிய படைப்புக்களில் முதலிடம் பெற்றுள்ளது எனலாம்.”

இவ்வாறு மலையகப் பிரதேசத்தின் சிறுகதைகள் சிறப்பிடம் பெற்றுத் திகழ்வதற்கு ஆற்றல் வாய்ந்த சில சிறுகதை எழுத்தாளர்களே காரணகர்த்தாக்கள்.

அவர்களில் இருவர் தெளிவத்தை ஜோசப்பும் என்.எஸ்.எம். ராமையாவும் ஆவர்.

தெளிவத்தை ஜோசப் அறுபதுகளில் வீரகேசரி நடத்திய மலையகச் சிறுகதைப் போட்டிகள் இரண்டில் முதற்பரிசுகளைப் பெற்றது மூலம் சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளராக இனங்காணப்பட்டார். அவரது நாமிருக்கும் நாடே (1979) என்ற சிறுகதைத் தொகுதி, இலங்கையின் ஆற்றல் வாய்ந்த சிறுகதை எழுத்தாளருள் ஒருவராக அவரை இனங்காட்டுகின்றது. வீரகேசரிச் சிறுகதைப் போட்டிகளில் முதலிடம் பெற்ற சிறுகதைகளுள் ஒன்றான பாட்டி சொன்ன கதை இலங்கையில் வெளிவந்த சிறந்த சிறுகதைகளில் ஒன்றாகவும் விளங்குகின்றது.

இச்சிறுகதை ஒரு பாட்டியையும் அவளது பேர்த்தியையும் முக்கிய பாத்திரங்களாகக் கொண்டு பின்னப்பட்டுள்ளது. லயத்தில் இளைஞன் ஒருவனுடன் தனது பேர்த்தி காதல் தொடர்பு கொண்டுள்ளாள் என்பதை அறிந்த பாட்டி, பேர்த்தியின் தாயான தன் மகளைப் பற்றிய கதையைக் கூறி, தவறான வழியில் செல்லவிருந்த தன் பேர்த்தியின் போக்கைத் திருத்துகிறாள். அடுத்த வீட்டுப் பரமசிவத்தின் குழந்தைகளுக்குக் கதை சொல்லும் பாங்கில் தன் பேர்த்திக்கே பாட்டி கதை கூறுகிறாள். யாருக்கோ கதை சொல்வது போலக் காட்டி, தன் பேர்த்திக்கே கதையைக் கூறி, நிகழவிருந்த தவறையும் தடுத்து விடுகிறாள்.

தெளிவத்தை ஜோசப், தமது கதை கூறும் திறன் மூலம் பாட்டி சொன்ன கதைக்கு மெருகேற்றியிருக்கிறார்.

பாத்திர உரையாடல்கள் கதையின் தொனியைச் சிறப்பாக உணர்த்துகின்றன. “இந்தா காவேரி அந்தக் கருவாட்டு மண்டையை பொட்டில போட்டு மூடு. கவிச்சின்னா சனியன் நாய்க்கு எங்கேன்னு நிக்கும்!” என்பன போன்ற உரையாடல்கள் யதார்த்தமாகவும் கதையின் தொனியைப் புலப்படுத்துவனவாகவும் உள்ளன. கலைத்துவச் சீர்மையோடு இந்தச் சிறுகதையைத் தெளிவத்தை ஜோசப் படைத்துள்ளார். கலாபூர்வமாகவும் யதார்த்தமாகவும் ஒரு சிறுகதையை எவ்வாறு படைக்க முடியும் என்பதற்கு ஓர் உதாரணமாகப் பாட்டி சொன்ன கதை விளங்குகின்றது.

என். எஸ். எம். ராமையா அறுபதுகளில் எழுத்துலகில் கால் பதித்தவர். அவரது ஆரம்ப கால எழுத்து முயற்சிகள் வானொலி நாடகம் சார்ந்தவையாகவே விளங்கின. பேராசிரியர் க. கைலாசபதி தினகரன் ஆசிரியர் பதவியில் இருந்தபோது சிறுகதைத்துறையில் ஈடுபடுமாறு ராமையாவைக் கேட்டுக் கொண்டார். அதற்கிணங்க அவரும் சிறுகதைகளைப் படைக்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபடத் தொடங்கினார். அப்போது அவர் எழுதிய ஒரு கூடைக் கொழுந்து, அவருக்குச் சிறுகதைத்துறையிற் பெயர் வாங்கிக் கொடுத்த படைப்பாக அமைந்துவிட்டது. இவரது பிற சிறுகதைகளும் அவரது எழுத்தாற்றலை நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றன. அவரது சிறுகதைகள் அடங்கிய ஒரு தொகுதி ஒரு கூடைக் கொழுந்து என்ற பெயரில் 1980 இல் வெளிவந்தது.

ராமையாவின் ஒரு கூடைக் கொழுந்து ஆர்ப்பாட்டமின்றி ஒரு பெண் தோட்டத் தொழிலாளியின் மன உறுதியையும் செயல் திறனையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. லட்சுமி என்ற தேயிலைக் கொழுந்து பறிக்கும் தொழிலாளி ஒருமுறை ஐம்பத்தேழு இறாத்தல் கொழுந்து எடுத்தமையும் அதனைச் சுற்றிய பிரச்சினைகளும் இக்கதையின் கருப்பொருளாக அமைந்தன. அவள் ஒரு முறை கொழுந்து கிள்ளிக் கொண்டு இருந்தபோது, அவளது கணவனாக வரப்போகின்ற ஆறுமுகம் தானும் கொழுந்து கிள்ளி உதவி செய்ததால், ஒரு நாளும் இல்லாதவாறு ஐம்பத்தேழு இறாத்தல் கொழுந்து நிறையாகக் கிடைத்தது. அதனால், தொழிலாளர் மத்தியில் இளம் கணக்கப்பிள்ளை மீது சந்தேகம் ஏற்படத் தொடங்கியது. இதனை நிவர்த்தி செய்யுமுகமாக மீண்டும் ஐம்பத்தேழு இறாத்தல் கொழுந்தை எடுத்துக்காட்ட வேண்டுமெனக் கண்டிப்பாகக் கூறி விடுகிறார், கணக்கப்பிள்ளை. இந்தக் கட்டளையை வேதனையோடு ஒரு சவாலாக ஏற்று, ஐம்பத்தேழு இறாத்தலுக்குப் பதிலாக அறுபத்தொரு இறாத்தல் கொழுந்து எடுத்துச் சாதனை செய்து காட்டுகிறாள், லட்சுமி.

இந்தச் சிறுகதையை என்.எஸ்.எம். ராமையா கலாபூர்வமாகப் படைத்தளித்துள்ளார். பாத்திரம் ஒவ்வொன்றும் யதார்த்தத்திற்குப் புறம் போகாத முறையில் வார்க்கப்பட்டுள்ளது. இச்சிறுகதை மூலம் பெருந்தோட்டத்துறைச் சூழலை வாசகர் மனக்கண் முன்

எழுத்தாளர் கொணர்கின்றார். லட்சுமி அறுபத்தொரு இறாத்தல் கொழுந்தை எடுத்துக்காட்டியபோதும், அதில் பழுது இருப்பதாகக் குறைகூறி, இருபது இறாத்தலை வெட்டப் போவதாகவும் தெரிவிக் கின்றார், கணக்குப்பிள்ளை. அந்தவேளையில் கங்காணிக் கிழவன் என்ற பாத்திரம் செயற்பட்ட விதம், இச்சிறுகதைக்கு ஓர் உயிர்ப்பை ஏற்படுத்துகிறது. கணக்குப் பிள்ளையை வெறித்துப் பார்த்த கங்காணி, விரைவாக லட்சுமியின் அருகில் சென்று அவளது வலது கையின் ஆள்காட்டி விரலைப் பிடித்து அவர் முன் காட்டியபோது, அந்த விரலின் ஓரப்பகுதிகள் கிழிந்து இரத்தம் கசிந்து, உறைந்து போயிருந்தன. அந்த நிலையில், கங்காணிக் கிழவன் பேசும் வார்த்தைகள் கணக்குப்பிள்ளையின் மனத்தை மாத்திரமன்றி, வாசகரின் மனத்தையும் கசியச்செய்யவல்லன: “இதைப் பார்த்துவிட்டுப் பேசுங்க ஐயா. இது நல்ல கொழுந்தோ, கெட்ட கொழுந்தோ இவ்வளவையும் எடுத்தது இந்தக் கையி! தரமாட்டேன்னு சொல்றீங்க?”

ராமையாவின் பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் இயல்பாக அமைந்துள்ளன. அவர் தமது படைப்புக் களிணுடே சமுதாய விமர்சனத்தையும் நாசூக்காகச் செய்துவிடுவார்.

என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் ஒரு கூடைக் கொழுந்து, காலத்தால் அழியாத படைப்புக்களில் ஒன்று.

உசாத்துணை நூல்கள்

கைலாசபதி, க. (1980) “முன்னுரை,”
தோட்டக்காட்டினிலே, மாத்தளை; மாத்தளை தமிழ்
எழுத்தாளர் ஒன்றியம்.

சுந்தரலட்சுமி, யோ., யோகநாதன், செ. (தொகுப்பு) (1994)
ஒரு கூடைக் கொழுந்து, சென்னை; சத்தியபாரதி
பதிப்பகம்.

மனோகரன், துரை. (1997) இலங்கையில் தமிழ்
இலக்கிய வளர்ச்சி, கண்டி; கலைவாணி புத்தக
நிலையம்.

ஜோசப், தெளிவத்தை (1979) நாமிருக்கும் நாடே,
யாழ்ப்பாணம்: வைகறை.

10563

இந்நூலில் இடம்பெறும் கட்டுரைகள் யாழ்ப்பாண மன்னர்
காலம் முதல் இருபதாம் நூற்றாண்டு வரையிலான சில
ஈழத்து இலக்கியங்கள் பற்றிய பார்வைகளாக அமைந்துள்ளன.
ஈழத்து இலக்கியம் பற்றிய ஒரு வெட்டுமுகத்தோற்றத்தை
இந்நூல் வாசகருக்கு அளிக்கும் என எதிர்பார்க்கலாம்.
ஈழத்து இலக்கியம் பற்றிப் பயில்வார்க்கும், பொதுவாசகருக்கும்
இந்நூல் பயன்படும்